

.-.,n.-.,a.-.,i.-.,l.-.,a.-.,m.-.,u.-.,n.-.,n.-.,a.-.,i.-.,l.-.,a.-.,m.-.,u.-.,n.-.,

คืนตะวัน

ผู้แต่ง: SkyLyre

ปก: ozakaoxygenz

พิสูจน์อักษร: Marirene

.S.-.,k.-.,y.-.,L.-.,y.-.,r.-.,e.-.,

จัดทำครั้งที่ 1: ธันวาคม 2564

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

.S.-.,k.-.,y.-.,L.-.,y.-.,r.-.,e.-.,

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

N a I - L a m u N

.-.,n.-.,a.-.,i.-.,l.-.,a.-.,m.-.,u.-.,n.-.,n.-.,a.-.,i.-.,l.-.,a.-.,m.-.,u.-.,n.-.,

ได้เป็นแฟนกับคนที่แอบรักนั้นดีเพียงไหน...

แต่จะดีมากกว่าไหม หากคนคนนั้นไม่ได้มีคนที่ยังรักฝังใจอยู่...

บทที่ 1

“ไอ้หน้าเต้าหู้จืด ยี้ ๆ”

“สิธาน้ำจืด ร้องให้ขี้มูกย่อยอีกแล้ว! อี”

“ไอ้ขี้มูก น่าเกลียด แหะะ”

เด็กชายตัวเล็กหน้ากลมป้อนร้องไห้เสียงดัง น้ำหูน้ำตาไหล

มือเล็ก ๆ ทั้งสองข้างพยายามปิดบังใบหน้าที่น่ามูกไหลย่อยเลอะเทอะไม่ให้เพื่อนร่วมชั้นเห็น แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่วายถูกล้อเลียนอยู่ดี เด็กผู้ชายที่เป็นฝ่ายล้อพยายามดึงมือเด็กชายตัวน้อยออกจากใบหน้าเปรี๊ยะเปื้อน แต่เด็กตัวน้อยขึ้นไว้เต็มกำลัง หัวใจก็ยังเห็นเขาชัดเจน ก็ยิ่งล้อเลียนหนักขึ้นอีก

“สิธาน้ำจืด! ไอ้หน้าเต้าหู้ขี้มูกย่อย!”

เสียงเล็ก ๆ ของเด็กผู้ชายร่วมชั้นที่ชอบแกล้งเขาเป็นประจำยังคงหลอกลอนอยู่ในหู ยามที่สิธาสะดุ้งตื่น

สิธาเหม่อมองเพดานครูหนึ่ง ก่อนจะรู้ว่าเมื่อครูเป็นเพียงความฝัน

แปลกดี

จู่ ๆ ก็ฝันถึงเรื่องที่ไม่น่าจดจำในวัยประถมเสียได้ ะยะนี้เขาคงทำงานหนักเกินไปหน่อยจริง ๆ

เสียงลมหายใจสม่ำเสมอจากข้างกาย ทำให้สิธาหันไปมองโดยอัตโนมัติ

ร่างกำยำมีผ้าห่มคลุมโผล่มาแค่ไหล่เปลือยเปล่า ผิวค่อนข้างขาวที่คล้ำขึ้นจากแสงแดดเล็กน้อยพอจะมองเห็นได้ในความมืด อีกฝ่ายนอนหันหลังให้เขา สิธาค่อย ๆ ยันตัวขึ้น เพื่อมองใบหน้านายามหลับของคนรักข้างกาย

คนรัก

สิธามียิ้มกับตัวเอง หัวใจอบอุ่นขึ้นมา นึกไม่ถึงว่าจะมีวันนี้ วันที่เขาได้เป็นคนรักของภาวินท์

4

สิธาจ้องหน้าคนรักในความมืด ภาวินท์หล่อมาก ขนตาวาวงอนไม่เหมือนผู้ชายทั่วไป จมูกโด่งเป็นสัน รูปกรามชัดเจนมีไรหนวดจาง ๆ เส้นผมดำละเอียดตัดสั้นระตั้นคอ

แน่นอนว่าภาวินท์ต้องหล่อมาก ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงอย่างในปัจจุบัน

มองใบหน้าคนรักยามหลับ สิธาก็นึกย้อนกลับไปถึงภาวินท์ในวัยมัธยม

เด็กผู้ชายหน้าตาหล่อเหลา ร่าเริงสดใส วิ่งพลางเลี้ยงลูกบาสเกตบอลในสนาม ก่อนจะซุ่มเข้าห่วงอย่างสวยงาม

เสียงกรีดร้องดังระงม ทำเอาสิธาที่นั่งอยู่บนสแตนดี่เซียร์หุ้อ

ภาพภาวินท์ที่มีรอยยิ้มสว่างสดใสราวกับดวงตะวันเมื่อชนะการแข่งขัน
ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ สิธาใช้ภาพเหล่านั้นมาลบภาพฝันร้ายบ่าบอเมื่อครู

ภาวินท์ไม่รู้ว่าเขารู้จักอีกฝ่ายมาตั้งแต่มัธยมแล้ว สิธาไม่คิดจะบอก

การที่คนหน้าตาจืดชืดน่าเกลียดจนถูกแกล้งเป็นประจำตอนเด็ก ๆ แถมนิสัย
ยังน่าเบื่ออย่างเขาได้มีโอกาสเป็นคนรักของภาวินท์ จนบัดนี้ยังรู้สึกเหมือนฝันไปอยู่เลย
หากให้อีกฝ่ายรู้ว่าตัวเองถูกแอบมองมาตั้งแต่สิบปีที่แล้ว ภาวินท์ได้คิดว่าเขาเป็นสตอล์ก
เกอร์แหง ๆ

สิธาหันกลับมาหยิบโทรศัพท์มือถือที่ชาร์จไว้ข้างเตียง เมื่อเห็นว่าเป็นเวลา
หกโมงกว่า ไม่ได้เข้าอย่างที่เคยคิด สิธาจึงค่อย ๆ ลุกขึ้น เคลื่อนไหวให้น้อยที่สุดเพื่อไม่ให้
รบกวนคนข้างกายที่ยังอยู่ในห้วงนิทรา

คอนโดมิเนียมสองห้องนอนหนึ่งห้องทำงาน ขนาดร้อยละสิบตารางเมตร
ใจกลางเมืองแห่งนี้ เป็นที่อยู่อาศัยของสิธามาหลายปี นับตั้งแต่เขาเริ่มต้นเข้าสู่สังคม
ทำงานเต็มตัว

แน่นอนว่าชายหนุ่มที่เพิ่งเรียนจบใหม่ ๆ คงไม่มีเงินมากพอจะซื้อห้องราคา
สูงเสียได้ด้วยตัวเอง คอนโดมิเนียมห้องนี้เป็นสิ่งที่พ่อแม่ของสิธาซื้อให้เมื่อ
ลูกชายคนเล็กออกปากว่าจะออกมาอยู่ข้างนอก พ่อแม่ของเขาทนไม่ได้ที่ต้องเห็น
ลูกชายไปเช่าอะพาร์ตเมนต์หรูหรูแถวใจกลางเมือง ซึ่งเป็นที่ที่เงินเดือนเริ่มต้นของเขา
พอจะจ่ายไหว จึงซื้อห้องให้เสียเลย

“ครับแม่” สิธารับสาย หนีบโทรศัพท์ไว้ที่ไหล่ซ้าย ขณะสองมือจวนกับการ

เตรียมอาหารเข้าในครัวเปิดแบบฝรั่ง คุณนายกัลยาโทรมาตั้งแต่เช้าตรู่อย่างนี้ มีแค่ไม่กี่เรื่อง

“พี่ชายลูกไม่รับโทรศัพท์แม่อีกแล้ว วันนี้ถ้าธารเจอพี่ที่บริษัทบอกให้โทรกลับมาแม่ด้วยนะ” คุณนายกัลยาบ่นมาตามสาย สีธายิ้ม

“ได้ครับ เดี่ยวผมบอกให้นะ พี่น่าจะยุ่งนะแม่ ช่วงนี้โปรเจกต์ที่ทำร่วมกับแอลซีเอนเตอร์เทนเมนต์ใกล้ถึงกำหนดออมนแอร์แล้วครับ”

“พ่อของลูกยังไม่ยุ่งเท่าพี่ชายลูกเลย บอกภาพเพลา ๆ ชะบ้าง เดียวก็หัวล้านก่อนอายุสามสิบหรอก แค่นี้ก็หาแฟนไม่ได้แล้ว ทำแต่งงาน ๆ” สีธาทิ้งแม่บ่นไปพลาททอดไข่ดาวกับไส้กรอกไปพลาท ภาวินท์ชอบทานอาหารเช้าสไตล์ฝรั่ง แต่คุณค่าทางอาหารค่อนข้างน้อย สีธาก็ตั้งใจจะทำสมูทตี้ผักผลไม้เพิ่มให้อีกอย่าง

6

ด้วยหน้าที่การงาน ภาวินท์ต้องดูแลรูปร่าง สีธามีรายการคุณค่าทางโภชนาการของอาหารแต่ละชนิดจากเทรนเนอร์ส่วนตัวของภาวินท์อยู่แล้ว แถมผู้จัดการส่วนตัวของอีกฝ่ายก็ฝากฝังเขาไว้ด้วย ยิ่งดีที่ช่วงนี้ไม่มีถ่ายละครที่ต้องลดหรือเพิ่มกล้ามเนื้อเป็นพิเศษ ดาราหนุ่มจึงสามารถกินตามใจปากได้บ้าง

“ลูกก็ด้วย อย่าลืมหาครีมบำรุงที่แม่ส่งไปให้นะ แล้วสปาที่แม่เปิดคอร์สไว้ก็หาโอกาสไปทำชะบ้าง อายุก็ไม่ใช่น้อย ๆ แล้วเหมือนกันนะเรานะ ต่อให้มีแฟนแล้วก็เถอะ แต่ภาวินท์เป็นถึงดาราหล่อขนาดนั้น เจอคนสวย ๆ หล่อ ๆ เยอะแยะไป ถ้าธารไม่ดูแลตัวเองบ้าง ระวังวินท์เขาเบื่อเอานะ เรายิ่งหน้าตาสูคนอื่นเขาไม่ได้อยู่ แถมอายุก็มากกว่าด้วย” คุณนายกัลยายังคงพร่ำพูดในสิ่งที่สีธาทิ้งมาแล้วประมาณหมื่นรอบ

ตั้งแต่เด็ก แม่ก็คอยบอกให้เขาดูแลรูปร่างหน้าตาของตัวเองอยู่เสมอ คุณนายกัลยา

เป็นคนสวย คงเสียดายที่ลูกชายคนเล็กไม่ได้ความสวยของแม่มา จึงจะยื่นคะยอให้สิธา
ทำตัวเองให้ดูดีอยู่ตลอด

สิธาได้แต่ยิ้มเจิบ ๆ เขาชินเสียแล้ว แค่นี้ก็ดีเท่าไหนที่ครอบครัวของเขา
ยอมรับในตัวเขาและแพนหนุ่มได้ ไม่มีเรื่องดราม่าแบบครอบครัวอื่นที่ลูกชายเป็นเกย์
ซ้ำยังดูจะชอบพอภาวินท์ดีเสียอีก

“ครับแม่ ผมกินข้าวก่อนนะ ไว้คุยกันครับ” สิธาวางสายจากมารดา เหลือบมอง
เวลา เมื่อเห็นว่าเกือบแปดโมงแล้วจึงเข้าไปเรียกคนรัก

วันนี้ภาวินท์มีงานตอนสิบโมงเช้า ผู้จัดการจะมารับเวลาเก้าโมง

สิธาจ้องใบหน้าที่ยังหลับสนิทของคนรัก รู้สึกเสียดายที่ต้องปลุกเพราะใบหน้า
ยามนอนหลับของภาวินท์ช่างน่ารักบริสุทธิ์ จนอยากจะทำอีกฝ่ายหลับสบายต่อไปยาว ๆ

7

แต่ก็นะ ภาวินท์ต้องไปทำงาน สิธาจึงค่อย ๆ เขย่าแขนคนรักเบา ๆ

“วินท์ แปดโมงแล้วครับ” สิธากระซิบเรียก

ภาวินท์ขมวดคิ้ว เปลือกตาสวยค่อย ๆ กะพริบเปิด เมื่อเห็นสิธา ภาวินท์ก็
เอื้อมมือมาดึงแขนข้างที่เขย่าเขาอยู่ จนสิธาเสียการทรงตัวล้มทับร่างหนาบนเตียง

“โ๊ะ!” สิธาอุทาน ภาวินท์หัวเราะ เสียงแหบจากการนอน ร่างที่ใหญ่กว่า
พลิกตัวคร่อมอีกฝ่าย กล้ามแน่นที่กักร่างเขาไว้ทำเอาสิธากลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ

“ตื่นแล้วครับ” ภาวินท์ก้มลงฝังใบหน้ากับหูของสิธาแล้วกระซิบ สิธารู้สึกเหมือน
ตกลงไปในปล่องภูเขาไฟ ทั้งหัวทั้งหูร้อนไปหมด

เขาแพ้ทางภาวินท์ แพ้แบบสุด ๆ ไปเลย!

สีธาตื่นลุกขลุกอยู่ในอ้อมกอด ภาวินท์ไม่ได้แก้มถึงต่อ ชายหนุ่มหัวเราะแล้ว
ขโมยหอมแก้มสีธาหนึ่งพอด ก่อนจะลุกเข้าห้องน้ำไป ทิ้งให้สีธานั่งหน้าแดงหัวยุ้ง
อยู่บนเตียง สีธาเอามือทาบแก้มที่ร้อนจัดพาลงสะบัดหัวไปมา

ผ่านมารั้งปีแล้วที่คบกัน เขาก็ยังไม่ชินเสียที

“เย็นนี้วินท์จะมาไหมครับ ผมน่าจะเคลียร์งานดึกหน่อย ถ้าวินท์จะมาก็กิน
ทานอาหารเย็นมาก่อนเลยนะ” สีธาพูดขณะนั่งรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน ภาวินท์
อยู่ในชุดลำลอง สวมแค่เสื้อยืดกางเกงยีนส์เพราะต้องไปเปลี่ยนเป็นชุดของสปอนเซอร์
อีกทีอยู่แล้ว หากแต่ออราของดาราพวยพุ่ง แต่งตัวง่าย ๆ ก็ราวกับหลุดออกมาจาก
ปกนิตยสารอย่างไรวางนั้น

“สองสามวันนี้คงไม่ได้มานะครับ กองถ่ายที่นี่เดินทางจากห้องผมไปจะ
สะดวกกว่า พี่เชสจะได้ไม่ต้องขับรถอ้อม” ภาวินท์กินไปด้วยตอบไปด้วย สีธาพยักหน้ารับ

ปกติภาวินท์จะมาหาเขาสัปดาห์ละสองสามครั้ง บางทีก็หายไปนาน ๆ
หากติดถ่ายทำนอกสถานที่หรือตารางยุ่งมาก ๆ สีธาไม่เคยเรียกร้องอะไรจากคนรัก
เขาอายุมากกว่าภาวินท์สามปี ต้องมีความเป็นผู้ใหญ่กว่าอีกฝ่าย ต่อให้อยากเจอแค่ไหน
ก็ไม่กล้าอแงหรือ

เสียงโทรศัพท์ของภาวินท์ดังขึ้น หน้าจอแสดงชื่อผู้จัดการส่วนตัว

“พี่เชสมาแล้ว ผมไปก่อนนะ” ภาวินท์คว้าโทรศัพท์

“ครับ เดินทางดี ๆ ละ” สีธายิ้ม หยิบกระเป๋าให้อีกฝ่าย

เมื่อภาวินท์ไปแล้ว สีธาก็เก็บจานกองไว้ให้แม่บ้านทำความสะอาด ถึงเวลาที่
เขาต้องเข้าบริษัทเหมือนกัน สีธาทานน้ำเต่างตัวด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงสแล็กสุภาพ
เรียบร้อย รองเท้าหนังสีดำขัดเงา เส้นผมสีดำสนิทตัดสั้นระดับต้นคอถูกจัดทรงอย่างดี

สีธาสำรวจตัวเองในกระจก รูปร่างโปร่ง ไม่สูงนักแต่ก็เกินมาตรฐาน แม้จะ
ไม่ถึงกับน่าเกลียดเหมือนตอนเด็ก ๆ แต่เงาสะท้อนก็ไม่ได้ดูดีอะไรเลย ยิ่งเมื่อเทียบกับ
คนรักด้วยแล้ว

สีธาหยิบครีมบำรุงผิวที่มารดาซื้อให้ขึ้นมาทาผิวหน้าบาง ๆ

บำรุงไว้หน่อยก็ดี ไม่อยากให้ภาวินท์ถูกนินทาว่าตาถั่ว

“สวัสดีค่ะ คุณสีธา” เสียงทักทายจากพนักงานบริษัทหลากหลายคนดังขึ้น
เป็นระยะ เมื่อสีธาก้าวเข้ามาในอาคารสำนักงานใจกลางเมืองที่บริษัทของเขาเช่าพื้นที่
เอาไว้

“คุณพิภพมาหรือยังครับ”

สีธาเอ่ยถามพนักงานต้อนรับหน้าบริษัท

“เอ ยังไม่เห็นนะค่ะ ถ้าคุณพิภพมา ดิฉันจะแจ้งให้คุณสีธาทราบนะค่ะ”

พนักงานต้อนรับสาวตอบเสียงหวาน สีธายกหน้าขอบคุณ ก่อนจะเดินเข้า
ห้องทำงาน

คล้ายหลังสีธา พนักงานต้อนรับสาวสองคนที่หันหน้ามองตามหลังชายหนุ่ม จนคอแทบเคล็ดแสดงสีหน้าเสียหมดเสียตาย เมื่อเห็นว่ารอบตัวไม่มีใครก็กระซิบกระซาบกัน ตามประสานคนข้างเมาท์

“คุณสีธาน่ารักจังเลยเนอะ เสียตายจริงเป็นเกย์ ไม่อย่างนั้นฉันจะลองจีบ ดูชะหน่อย” เพื่อนสาวสายหัว

“แฟนคุณภาวินท์ไม่ใช่หรือ หล่อชะขนาดนั้นเขาคงจะมองแกหรอกยะ ต่อให้ไม่เป็นเกย์ ระดับคุณสีธาก็ไม่มาสนใจคนอย่างเรา ๆ หรอก ทั้งหล่อทั้งรวย บุคลิก ก็ดีดีอย่างกับเจ้าชาย ฝันต่อไปเถอะ”

เสียงจู้บจู้บกระซิบกระซาบกันทำเอาผู้มาใหม่ลอบหัวเราะ เคาะนิ้วลงบน เคาน์เตอร์เรียกสติพนักงานสาว ทำเอาพนักงานต้อนรับทั้งคู่สะดุ้งเฮือก

10

“เมათ้อะไรกันแต่เข้าครับ สาว ๆ” ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่รูปหน้าคล้ายคนที่ เพิ่งเดินเข้าไปเมื่อครู่ แต่บุคลิกต่างกันลิบลับ ยกยืมแซว

“สวัสดีค่ะ คุณพิภพ คุณสีธาเพิ่งถามถึงเมื่อครู่นี้เองค่ะ เดี่ยวดิฉันโทรแจ้ง คุณสีธาให้ค่ะ” พนักงานสาวรีบตอบ ยิ้มแหย่เมื่อถูกเจ้านายจับได้คาหนังคาเขาว่าอู้งาน

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมเข้าไปหาธารเอง ตั้งใจทำงานนะครับ” พิภพหยอก พนักงานอีกรอบ ก่อนจะเดินเข้าไปหาน้องชาย

สีธาเพิ่งหย่อนก้นนั่งบนโต๊ะประจำตำแหน่งในห้องผู้จัดการ ยังไม่ทันเปิด คอมพิวเตอร์เลยด้วยซ้ำ ก็มีเสียงเคาะประตูพร้อมประตูห้องที่เปิดออกโดยไม่รอ เจ้าของห้องอนุญาต

มีอยู่คนเดียวละที่ทำแบบนี้

“ไ้เรา มีอะไรเรียกหาพี่” พิกพเดินยิ้มเข้าหาน้องชาย สีธาถอนหายใจ

“จะอะไรซะอีกล่ะครับ แม่โทรหาผมเมื่อเช้า บ่นว่าพี่ไม่รับโทรศัพท์”

พิกพร้องอ้อ ยักไหล่

“คงไม่มีอะไรหรอก ก็บ่นเรื่องเดิม ๆ ใช่มั้แหละ”

“ก็ใช่ แต่ถ้าพี่ไม่รับสาย แม่ก็โทรหาผมแทนนะสิ เป็นอย่างนี้ประจำ” สีธาบ่นอุบ

พิกพยิ้มเอ็นดู สีธาอายุน้อยกว่าพิกพแค่สองปี แต่พิกพชอบทำเหมือนเขาเด็กกว่าเยอะ เลี้ยงมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยอย่างกับเป็นลูก แล้วยังชอบแกล้งแหย่ด้วย แต่พอโตขึ้นดันกลับตาลปัตร กลายเป็นสีธาที่ต้องคอยสอดส่องดูแลพิกพแทนผู้เป็นมารดาไปเสียอย่างนั้น

“โปรเจกต์ร่วมกับ แอลซีเอนเตอร์เทนเมนต์ เป็นยังไงบ้างครับ ผมบอกแม่ไปว่า พี่งานยุ่ง แม่บอกให้เพล่า ๆ ลงบ้าง เดียวหัวล้านแล้วหาแฟนไม่ได้” สีธาพูด เวลาอยู่กับพี่ชาย เขาจะพูดเยาะกว่าปกติ ต่างกับเวลาอยู่กับคนอื่นที่ค่อนข้างถนอมปากถนอมคำ

“ก็โอเค ปิดดีล ได้ช่องฉายแล้ว เน้นช่องออนไลน์เหมือนเดิม” พิกพเลือกตอบเฉพาะคำถามแรก ส่วนประโยคที่สองสร้างทำเป็นลืม ๆ ไป มารดาบ่นอย่างนี้มาไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบแล้วจนเขาขี้เกียจรับสาย พออายุเริ่มเยอะอยู่บ้านว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำก็เหลือแค่เรื่องลูกให้วุ่นวาย คุณนายกัลยาเลยเอาใจใส่เขาเป็นพิเศษ ส่วนลูกชายคนเล็กหัวแก้วหัวแหวนรอดตัวไปเพราะมีแฟนแล้ว

พิภพอ่อนใจ เอ็นดูทั้งมารดาทั้งน้องชายตรงหน้า สีธาดำรงตำแหน่งผู้จัดการในบริษัทหนึ่งในเครือธุรกิจสื่อของบิดาที่พิภพเป็นผู้บริหารอยู่ตอนนี้ เครือบริษัทของโชติธนกิจถือว่าไม่เล็กไม่ใหญ่ในวงการ ทั้งเขาและน้องชายก็ไม่ได้มีอาชีพในฝันอะไรเป็นพิเศษ จึงดำเนินรอยตามพ่อ ทำงานในบริษัทของครอบครัวอย่างไม่มีปัญหามาอย่างในละคร

“ภาวินท์มีข่าวอีกแล้วนะ” พิภพเปรยขึ้นมาลอย ๆ แทรกบรรยากาศในห้องที่เริ่มเงียบลงเมื่อสีธาเปิดคอมพิวเตอร์ทำงานโดยไม่สนใจพี่ชายที่ยืนหัวโอดอยู่กลางห้อง

สีธาชะงักไปชั่วเสี้ยววินาที ก่อนจะขยับนิ้วพิมพ์ต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“หรือครับ ก็เรื่องปกตินะพี่ ทำงานในวงการ ช่วงนี้ละครเปิดกล้องก็ต้องขยันสร้างข่าวกันหน่อย” สีธาพูด ไม่แม้แต่จะเหลียวตาขึ้นมามองพี่ชาย พิภพถอนหายใจ

12

“ภาวินท์เล่าให้ฟังหรือเปล่า เรื่องข่าวนะ” พิภพถามน้องชาย ทำไมเขาจะไม่รู้จักนิสัยน้องชายตัวเอง อยู่กับเขาก็อย่างหนึ่ง ช่างพูด ช่างแสดงสีหน้า แต่อยู่กับคนอื่นนะ เป็นเจ้าชายเย็นชาอย่างที่คุณเขาแอบเรียกกลับหลังนั้นแหละ ยิ่งกับแฟนที่แอบรักมาเป็นสิบ ๆ ปี ไม่ต้องบอกก็รู้น้องชายตัวดีไม่มีทางกล้าทำอะไรที่เสี่ยงให้อีกฝ่ายไม่พอใจแน่

พิภพรู้เรื่องราวของสีธาดี เรื่องที่แอบรักภาวินท์มาตั้งแต่มัธยมเขาก็รู้ ถึงได้ไม่คัดค้านอะไรเมื่อจู่ ๆ น้องชายก็บอกว่าคบกับดาราน้อยกว่า

“เปล่าครับ ไม่ได้เล่า ไม่จำเป็นนี่ครับ” สีธาตอบ ไม่ผิดจากที่พิภพคาดไว้สักนิดเดียว

“รู้ใช่ไหมว่าเราเป็นแฟน เราถามภาวินท์ได้” พิภพเตือน

สิธาเหลือบมองพี่ชายนิดเดียว แล้วก้มหน้าก้มตาพิมพ์งานต่อ

“รู้ครับ แต่ไม่เห็นจำเป็นต้องถามนี่ครับ ผมไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย อายุตั้งขนาดนี้แล้ว ไม่ใช่เด็ก ๆ นะพี่ ที่จะต้องทำตัวเง่าให้ลำบากใจกัน”

“แค่ถามเรื่องงานไม่ได้เรียกว่าทำตัวเง่านะธาร เราต้องหัดเอาแต่ใจตัวเองซะบ้าง ทำตัวแบบนี้ระวังภาวินท์เบื่อเอาแล้วจะเสียใจ”

เอาอีกแล้ว ระวังภาวินท์เบื่ออีกแล้ว ทั้งแม่ทั้งพี่

ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าต้องระวังภาวินท์เบื่อ สิธารู้ดีจนไม่รู้จะรู้ยังงี้ว่าตัวเองเป็นคนน่าเบื่อขนาดไหน เขาก็พยายามอยู่ทุกวัน พยายามจะเป็นคนที่คู่ควรกับภาวินท์ขึ้นมาอีกนิด

แต่เล็ก ๆ สิธาก็รู้อีกเช่นกัน ว่าสำหรับภาวินท์นั้น คนที่คู่ควรที่สุดเป็นใคร

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมา สิธาก็รีบสลัดทิ้งทันที ไม่อยากไปนึกถึง ตอนนี้มีความสุขอยู่ดี ๆ จะไปนึกถึงเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นทำไมกัน

“ผมก็ระวังอยู่น่า พี่ไม่ต้องห่วงหรอก ห่วงตัวเองเถอะครับ เดี่ยวผมบอกแม่ให้ว่าพี่ไม่มีงานแล้ว ว่างมาก แม่จะได้มาหาพี่บ้าง” สิธาทอกกลับ พิกพกลอกตา เจ้าน้องชายตัวแสบ

ไหน ใครบอกว่าเป็นเจ้าชายนะ อยากให้มาฟังเวลาเถียงพี่ฉอด ๆ เสียจริง

วันนี้ทั้งวันสิธาพยายามไม่เปิดโทรศัพท์ แต่ขึ้นชื่อว่ายุคโลกาภิวัตน์ เดินไปทางไหนก็มีสื่อเต็มไปหมด ทั้งโทรศัพท์ สมาร์ทโฟน หนีไม่พ้น

สีธาที่นั่งกินข้าวกับเลขาฯ ในร้านอาหารระหว่างเดินทางไปพบลูกค้า ก็หนีไม่พ้น
ข่าวจากโทรทัศน์ที่คุณป้าเจ้าของร้านเปิดดูเช่นกัน

คนในข่าวสวมแว่นกันแดดอยู่ในชุดหล่อเหลา มีไมโครโฟนติดป้ายสื่อเป็นสิบ ๆ ตัว
จ่ออยู่ ชายหนุ่มยิ้มให้เมื่อนักข่าวโยนคำถาม

“ข่าวรักนอกจอกับน้องเนย ที่มีคนเห็นไปกินข้าวด้วยกันสองคน วินท์ว่ายังไงคะ
แฟน ๆ มีลุ้นบ้างไหม”

ภาวินท์ในจอโทรทัศน์ยิ้มแย้มสดใสเหมือนเดิม หัวเราะให้กับคำถาม

“ไปกันหลายคนครับ ทั้งทีมงานเลย ทำไมเขาถึงเห็นแค่ผมกับเนยได้น้ำ สงสัย
จะหล่อจนกลบรัศมีคนอื่นหมดหรือเปล่า” หยอคนักข่าวไปทีหนึ่ง นักข่าวหัวเราะ

14

ภาวินท์เป็นคนโปรดของผู้สื่อข่าวบันเทิง ด้วยหน้าตาหล่อเหลา บุคลิกดีเยี่ยม
แถมมนุษยสัมพันธ์ระดับนางงามมิตรภาพ ใคร ๆ ก็ตกหลุมรักภาวินท์กันทั้งนั้น สีธา
แล้วคนหนึ่ง

“แล้วที่ไปคลับหรูย่านสุขุมวิทกับเพื่อน เห็นว่ามีสาว ๆ ไปกันเพียบเลย
จริงหรือเปล่าคะ”

“คนไปเที่ยวกับเพื่อนอะเนอะ ผู้หญิงผู้ชายก็ต้องมากันเยอะแยะอยู่แล้ว
ไม่เห็นแปลกนี่ครับ ไม่ได้ทำอะไรไม่ดีสักหน่อย ครั้งหน้าถ้าไปอีกเดี่ยวผมชวนพี่ไปด้วย
นะครับ”

“แสดงว่ายังรักกันดีกับคนนอกวงการคนนั้นใช่ไหมคะ ที่มีข่าวว่าคบกันมา
หลายเดือน แบบนี้วินท์เปิดตัวเลยไหมว่าชอบผู้ชาย หยุดที่คนนี้หรือเปล่า สาว ๆ ออกหัก
กันหมดเลยสิ” ภาวินท์ยิ้มเหมือนเดิม

“แหม อันนี้ก็ตอบมาหลายรอบแล้วนะครับพี่ คำตอบผมก็เหมือนเดิมแหละ ลองเดากันดูเองนะครับ ส่วนเรื่องรสนิยมของผมก็ขอให้โฟกัสที่ผลงานดีกว่าเนอะ ผมตั้งใจทำงานทุกงานเต็มที่ อยากให้ผู้ชมที่บ้านและแฟนคลับเอ็นจอยกับผลงานล่าสุดของผมกับน้องเนยด้วยนะครับ ทีมงานทุกคนก็ทุ่มเทกับงานนี้มาก ๆ อีกไม่กี่วันก็ออนแอร์แล้ว ช่อ... นะครับ ฝากด้วยน้ำ”

เลขาฯ สาวแอบมองเจ้านายที่ยังก้มหน้ากินข้าวอย่างสุภาพเรียบร้อย ราวกับไม่ได้ยินเสียงจากโทรทัศน์ที่คุณป้าเจ้าของร้านเปิดดังลั่นเพราะหูเริ่มตึง สีธารู้สึกได้ถึงสายตาของเลขาฯ จึงเงยหน้าขึ้นมอง ยิ้มให้บาง ๆ

ณมนสะดุ้งนิดหน่อย เจ้านายของเธอสุภาพอ่อนโยนเสมอ ในฐานะเลขาฯ เป็นหน้าที่ของณมนที่จะต้องรู้ความเป็นไปของสีธาทุกเรื่อง ไม่ว่าเล็กน้อยแค่ไหน หากทำอะไรที่อำนวยการความสะดวกให้สีธาได้ ณมนก็ต้องทำ

ดังนั้นหญิงสาวจึงพยายามสังเกตว่าคนตรงหน้าไม่พอใจหรือไม่ หากมีอาการหงุดหงิดแม้แต่เพียงนิดเดียว ณมนจะไปเรียกป้าเจ้าของร้านให้ปิดโทรทัศน์เดี๋ยวนี้เลย!

“ทานเสร็จแล้วหรือครับ” สีธาเอ่ยปากถามเลขาฯ สาว เมื่อเห็นณมนวางช้อนส้อมขึ้นมาสักพัก

“อ๊ะ เสร็จแล้วค่ะ คุณสีธาอิมไหมคะ สั่งอะไรเพิ่มไหม ณมนจะเรียกให้” หญิงสาวรีบพูด แต่เจ้านายของเธอปฏิเสธ

ระหว่างเดินทางในรถยนต์ส่วนตัว ณมนพยายามลอบสังเกตสีหน้าของชายหนุ่ม อยู่เป็นระยะ แต่สีธานิ่งมาก ไม่แสดงอาการอะไรเลย

เรื่องของสีธาและภาวินที่ไม่ใช่ความลับ คนในบริษัทส่วนมากก็รู้ว่าดาราหนุ่ม

กับผู้จัดการซึ่งเป็นบุตรชายคนเล็กของท่านประธานมีสัมพันธ์กัน สีธาไม่ได้ปิดบัง แต่ก็ไม่ได้เปิดเผยปาวประกาศ ภาวินท์ซึ่งเป็นดารายิ่งใหญ่ ฝ่ายนั้นปาวประกาศไม่ได้อยู่แล้ว ทำได้เพียงพูดคลุมเครือ ให้คนคิดกันไปเอง

ใครอยากคิดว่าภาวินท์มีแฟนเป็นผู้ชายก็คิดไป ใครทำใจไม่ได้อยากให้ภาวินท์เป็นชายแท้ก็มันไปเองได้เช่นกัน

ข่าวของสีธาไม่กระทบกับชื่อเสียงของภาวินท์เท่าไรนัก คงเป็นดารารายเพียงไม่กี่คนที่ทำแบบนี้ได้

ภาวินท์โด่งดังมาจากภาพลักษณ์เพลย์บอยหนุ่มมนุษย์สัมพันธ์ดี เคมีสาธารณะ เล่นทั้งละครชายหญิง ชายชาย ถูกจับจิ้นมาแล้วทั้งหมด มีหน้าซ้ำ การที่มีข่าวว่าภาวินท์เที่ยวเก่ง เจ้าชู้ประทุดิน กลับทำให้ชายหนุ่มมีชื่อเสียงมากขึ้นไปเสียอย่างนั้น เพราะเข้ากับภาพลักษณ์แบบบอยที่สาว ๆ อยากสยบ

เข้าทำนอง คิดจะหยุดเสือ เขี้ยวต้องเด็ด

คนที่มันโนว่าตัวเองเป็น เขี้ยว เลยยิ่งรู้สึกทำท่าย

แต่สำหรับณมน เขี้ยวเด็ดแค่ไหน ถ้าเสือไม่อยากหยุด เสือกก็ไม่หยุดหรอก ได้แต่หวังว่า “เสือ” ที่ว่าจะไม่ใช่เสือจริง ๆ เป็นแค่สุนัขห่มหนังเสือ ไม่อย่างนั้นเธอก็อดน้อยใจแทนเจ้านายหนุ่มไม่ได้ เจ้านายเธอดีแสนดี ถ้าภาวินท์มาทำให้เสียใจ พระเอกก็พระเอกเถอะ จะชวนหน้าให้เลือดซิบเลย!

สีธา mong เลขาฯ สาวอย่างงุนงง เมื่อจู่ ๆ อีกฝ่ายก็เขินเขี้ยวเคี้ยวฟันอึดอัด

บทที่ 2

สิธาพลิกเอกสารในมือกลับไปมา อ่านข้อความอย่างละเอียด ช่วงนี้หนึ่งในทีมของเขากำลังเตรียมทำรายการว่าใครที่รายการใหม่ที่เพิ่งได้ลิขสิทธิ์มาจากต่างประเทศ

เป็นรายการที่เชิญดารานักร้องมาทำภารกิจต่าง ๆ แบ่งภารกิจหนึ่งเป็นหลายตอน ออนไลน์ได้หลายสัปดาห์ บางตอนมีคอนเทนต์ท่องเที่ยวแฝงอยู่

รายการนี้ที่ต่างประเทศโด่งดังมาก บริษัทเพลัสเอนเตอร์เทนเมนต์ของโซติธนกิจเพิ่งทำสัญญาซื้อลิขสิทธิ์มาได้ จึงเริ่มค้นหาดาราที่จะมาดำเนินรายการ

สิธากด้ามปากกาในมือกับริมฝีปากเบา ๆ

17

ความจริงเรื่องคัดเลือกพิธีกรเป็นหน้าที่ของทีมงาน แต่เขาซึ่งเป็นผู้จัดการฝ่ายบริหารจะนำเสนอตัวเลือกไปก็ไม่มีปัญหาอะไร สิธาไม่กลัวคนหาว่าใช้เส้นสาย เขาเพียงแค่นำเสนอ

ส่วนจะได้รับคัดเลือกหรือไม่นั้น สิธาไม่ก้าวก่ายการตัดสินใจของทีมงาน โปรดิวเซอร์อยู่แล้ว

ชื่อของภาวินท์ถูกเพิ่มลงไปรายชื่อตัวเลือก ก่อนจะให้เลขาฯ สาวเอาเอกสารดังกล่าวกลับไปให้ทางทีมจัดการต่อไป

สิธายิ้มกับตัวเอง

พิธีกระยะยาวของรายการวไรตี้ชื่อดังนี้เหมาะกับภาวินท์มาก อันที่จริง
ต่อให้สีธาไม่เสนอไป ทางทีมงานก็ต้องติดต่อภาวินท์มาแคสติงอยู่แล้ว สีตามั่นใจ

อีกไม่กี่วันต่อมา สีธาก็รู้ว่าตัวเองคิดไม่ผิด ภาวินท์ตอบรับข้อเสนอและ
ผ่านการคัดเลือกเข้ามาเป็นพิธีกรประจำของรายการ

“เพิ่งรู้นะครับว่าเป็นรายการของบริษัทฯ ไม่เห็นบอกผมก่อนเลย” ภาวินท์พูด
พลางตักกึ่งกระเทียมใส่จานให้สีธา

สีธามยิ้ม แอบภูมิใจกับตัวเองเหมือนกัน

ตอนนี้พวกเขาอยู่ในร้านอาหารโปรดของภาวินท์ หลังจากเซ็นสัญญาเสร็จสิ้น
สีธาก็ชวนภาวินท์และผู้จัดการส่วนตัวมาเลี้ยงฉลองด้วยกัน

“เซอร์ไพรส์แบบนี้ดีค่ะ คุณสีธา พี่เซสชอบมาก” พี่เซส ผู้จัดการสาวประเภทสอง
สะบัดผมยาวดัดลอนสวยของตัวเองเบา ๆ ส่งยิ้มหวานหยดให้สีธา

“สัญญาเรียบร้อยดีใช่ไหมครับ” สีธาทามเซส ผู้จัดการสาวพยักหน้า

“เรียบร้อยดีค่ะ ต่อไปต้องเข้ามาถ่ายที่สตูดิโอสัปดาห์ละสองครั้ง พี่เซสจะได้
เจอกับคุณสีธาบ่อย ๆ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ” เซสหัวเราะมีความสุข เต้าะอีกฝ่าย
อย่างโจ่งแจ้ง

แม้จะรู้ว่าเด็กในสังกัดของเธอกำลังก๊วกก็อยู่กับสีธาก็ตาม เซสรู้ว่าทั้งสองคน
ไม่ถือเป็นจริงเป็นจังอยู่แล้ว

เป็นผู้จัดการของภาวินท์ เรื่องปวดหัวก็มีมาก โดยเฉพาะการจัดการข่าวต่าง ๆ ที่ขยันมีไม่หยุดหย่อน

แต่เรื่องดี ๆ ก็มีเยอะเช่นกัน อย่างเช่นการที่เด็กในสังกัดมีซัมดิงกับลูกชายเจ้าของเครือผลิตรายการ งานก็เข้ามาง่าย ๆ อย่างนี้เอง

พิธีกรของรายการวไรตี้ที่ซีซั่นหนึ่งมีอีลิปตอน ระยะเวลาสัญญาเป็นปี ๆ อย่างนี้ เรียกได้ว่าลาถอยสุด ๆ

แม้จะรู้ว่าดาราที่ดูแลอยู่มีความสามารถ แต่ของอย่างนี้มันก็ต้องอาศัยเส้นสายเป็นปกติ หางานง่ายดีกว่าหางานไม่ได้

เชสไม่รู้สักอะไรสักนิดที่ภาวินท์ได้งานจากคอนเนกชันส่วนตัว เพราะปกติคนที่ต้องวิ่งวุ่นหาคอนเนกชันให้ดาราของตัวเองนะมันผู้จัดการอย่างเธอ

19

“ผมก็ต้องฝากตัวด้วยนะครับ ขอขอบคุณคุณเชสที่ดูแลวินท์อย่างดีด้วย”

ลิธาหยิบกล่องของขวัญขนาดเท่าฝ่ามือออกมา

“พอดีพี่ภพซื้อมาจากต่างประเทศ เอามาแจกที่บริษัทเยอะเลย ผมว่าคุณเชสน่าจะชอบ เลยถือวิสาสะเอามาฝาก”

เชสตาโต กล่องสินค้านี้ห่ออะไรใครเห็นก็บอกได้ทันที แบรนต์เครื่องหอมตั้งจากฝรั่งเศส ราคาแพงลิบ คงไม่ใช่ของที่ซื้อมาแจกพนักงานบริษัททั่วไปแน่นอน ที่ลิธาพูดอย่างนั้นเพราะอยากให้เธอรับไว้ง่าย ๆ มากกว่า เชสเป็นปลื้ม

“อู๋ ตายแล้ว ขอขอบคุณมากเลยนะคะคุณลิธา แต่จริง ๆ ไม่ต้องลำบากเลย”

ปฏิเสธพอเป็นมารยาทไปอย่างนั้น เซสรับของขวัญมาอย่างถูกต้องถูกใจ
มองคนตรงหน้าเป็นเทพบุตรขึ้นไปอีกระดับ

ภาวินท์มองกล่องของขวัญเฉย ๆ ก่อนจะเอ่ยปาก

“ธารไม่เห็นต้องซื้ออะไรให้พีเชสเลย พีเชสมีหน้าที่ต้องดูแลผมอยู่แล้ว
ขึ้นชื่อของให้บ่อย ๆ พีเชสก็ได้ใจหมด วันไหนไม่มีของฝากขึ้นมา พีเชสทิ้งไม่ดูแล ผมก็
แย่สิครับ”

ภาวินท์พูดด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า แต่อาจเป็นเพราะสิธาคอยระมัดระวัง
ต่อหน้าภาวินท์อยู่ตลอด สิธาก็สัมผัสได้ว่าคนรักอารมณ์ไม่ค่อยดี สิธากังวลขึ้นมาทันที
รีบนึกว่าเปลือยทำอะไรให้อีกฝ่ายไม่พอใจหรือไม่ เซสก็ฟาดเปรี้ยงเข้าที่แขนของดารานุ่ม
เสียก่อน

20

“ปากหรือนั่น! อย่ามาขัดลาภฉันสิ ภาวินท์ ที่เจ็คคอยตามรับตามส่ง ประคบประหงม
นายมาเป็นปี ๆ นี่ สำนึกบุญคุณกันบ้างไหม หือ ของขวัญก็ไม่เคยให้ พอคุณสิธาคือให้ของฉัน
ตันขวางชะอีก เดี่ยวแม่หยิกเนื้อเขียว” ภาวินท์หลบมือของผู้จัดการพัลวัน

“โอ๊ย เจ็คหยิกผมเนื้อเขียว ไปทำงานไม่ได้เสียหายหลายตั้งคันะ แล้วอะไรคือ
บุญคุณ ผมได้งาน เจ็คก็ได้เงินไม่ใช่หรือไง พูดเหมือนตัวเองทำฟรี”

เมื่อเห็นจู่ ๆ ผู้จัดการกับดาราร่วมทีกันอุตุลุด สิธาก็หลุดหัวเราะออกมา
เซสชะงักมือที่ทำท่าจะหยิกดารานในสังกัด เพิ่งระลึกได้ว่ากำลังลงไม้ลงมือกับคนรัก
ของคนตรงหน้า

“แหะ เราก็เล่นกันไปอย่างนั้นเองแหละคะคุณสิธา อย่าถือสาพีเชสนะคะ”
เซสยิ้มแหย บัด ๆ ตันแขนของดารานุ่มที่ตัวเองเปลือยฟาดไปเมื่อครู่

สีรายังหัวเราะขบขัน ปกติเขาไม่ใช่คนที่แสดงอารมณ์ต่อหน้าคนอื่นมากนัก เมื่อรู้สึกตัวจึงเผลอหันไปมองปฏิกิริยาของภาวินท์

อีกฝ่ายมองเขาอยู่ เมื่อสบตากัน ริมฝีปากของภาวินท์ก็คลี่เป็นรอยยิ้ม หัวเราะออกมาบ้าง ท่าทางที่ดูอารมณ์ไม่ดีเมื่อครู่หายวับไปแล้ว สีราโล่งอก คิดว่าตัวเองคงดูผิด

เซสมองทั้งคู่ยิ้มให้กันสลับไปมา จู่ ๆ ก็รู้สึกว่าตัวเองเป็นก้างปลาฉลามขึ้นโต อย่างบอกไม่ถูก

“คุณสีรานี้ดีตีนะน้องวินท์ คนอะไร เรื่องรวยนะช่างเถอะ แต่ทั้งสุภาพ ใจดีอีก ถ้ามีเจ้านายแบบนี้ใจรักตายเลย ไม่เหมือนบอสที่ค่ายเรา” เซสพูด ประโยคหลังพิมพ์ำนินทาเจ้านายตัวเอง ต่อให้นินทาในรถก็ยังเผลอลดเสียงโดยอัตโนมัติ ดูเอาเถอะ

21

ภาวินท์พยักหน้า มุมปากยกขึ้นเมื่อนึกถึงฝ่ายที่ถูกกล่าวถึง

“น้องวินท์นี่โชคดีจังนะ ยังไม่เห็นเล่าให้เจ้ฟังเลยว่าทำอืท่าไหนถึงมากับเขาได้ งานฟรีเมียมขนาดนั้น รู้ไหม ต่อให้มีคนบอกว่าคุณสีราดูธรรมดา แต่แบบนั้นนะเขาเรียกว่า งามพิศพิลาส ดูเฝิน ๆ ไม่โดดเด่น แต่ยิ่งมองยิ่งหล่อ ยิ่งดูยิ่งสวย ตอนแรกเจ้คิดว่าเขาจะหยิ่งเสียอีก ดูเข้าหายาก แต่ตัวจริงน่ารักมาก” เซสยังเพ้อไม่หาย ผู้จัดการสาวเพ้อหาถึงแฟนของภาวินท์แทบทุกครั้งที่เจอกัน ดาราหนุ่มหัวเราะ

“พอเขาให้ของก็บอกว่าเขานิสสัยดี เก็บอาการหน่อยไหมเจ้ น้ำลายหกหมดแล้ว เตียวคนอื่นดูออกว่าเห็นแก่ได้” พุดจบก็โดนฟาดตามสูตร

“แหม ชมหน่อยไม่ได้ หวงหระยยะ ถ้าหวงก็หัดมีข้าวฉาวให้มันน้อย ๆ หน่อยจะได้ไหม เจ้เหนื่อยกับการถูกบอสเรียกเข้าห้องเย็นแล้ว คุณสิดาโกรธขึ้นมาแล้วจะรู้สึก” เซสถือโอกาสบ่นดาราเจ้าเสน่ห์ ภาวินท์ยกไหล่

“ไม่เห็นเขาจะเคยทำอะไรเลยนี่ มีข้าวแค่ไหนก็นั่งตลอด” ภาวินท์เสียบไปครู่หนึ่ง

“คงไม่สนใจหรอก” ดาราหนุ่มหันหน้าออกไปมองนอกหน้าต่างพอดี ผู้จัดการสาวจึงมองไม่เห็นสีหน้า

“ก็เป็นผู้ใหญ่นี่นา ว่าไม่ได้ ว่าแต่สรุปเราเจอกันได้ยังไงนะ รู้อีกทีก็คบกันแล้วซะงั้น เจ้เกือบช็อกตาย” เซสถาม ภาวินท์ครางในคอ

“โธ่ เจ้ ก็บอกแล้วไงว่าเจอในงานเลี้ยงช่อง M เจ้ก็อยู่ในงานด้วยไม่ใช่เหรอ ทำลึ้ม”

“เรื่องนั้นนะฉันรู้อยะ แต่จู่ ๆ ก็มาเปิดตัวเป็นแฟนกันกับฉันหลังผ่านไปเป็นเดือน ๆ ระหว่างนั้นเกิดอะไรขึ้นไม่เคยเล่านี้ยะ” เซสแหงส่าย ภาวินท์โบกมือปิด

“ไม่ต้องรู้มันทุกเรื่องก็ได้มั้ง พอละ ผมจะนอน ถึงแล้วปลุกด้วย” พุดจบกก็ปิดตาฉับ

ผู้จัดการสาวเห็นอย่างนั้นก็ขำมือกลางอากาศ อยากชวนหัวเด็กในความดูแลเสียเหลือเกิน ติดที่กำลังไปถ่ายแบบนอกสถานที่นี้แหละ

รูปร่างหน้าตาเป็นเงินเป็นทอง เกิดชวนผมแหงงขึ้นมาได้เสียค่าชดเชยหลายหลัก ไม่คุ้มอย่างแรง

บทที่ 3

งานเลี้ยงช่อง M ช่องใหญ่มากอำนาจจัดขึ้นในโรงแรมหรูใจกลางเมือง วันนั้นมีแขกในงานเป็นร้อย ทั้งดารานักแสดง ทั้งผู้จัด ผู้บริหารของบริษัทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องต่างได้รับเชิญมาทั้งหมด สิธามาเป็นตัวแทนของพิภพที่หนีไปเที่ยวต่างประเทศล่วงหน้าเป็นสัปดาห์แล้ว

หลังทักษายผู้หลักผู้ใหญ่ครบหมดทุกคน สิธาก็ยื่นหลบสิ่งสถิตอยู่มุมห้อง ใกล้กับบาร์เครื่องดื่ม งานบนเวทีดำเนินไปเรื่อย ๆ ผ่านไปกว่าชั่วโมง ไฟในงานก็สลับลงเพื่อเพิ่มบรรยากาศ งานแบบนี้ส่วนใหญ่แขกมักไม่ดื่มเอาเป็นเอาตายอยู่แล้ว เมื่อบนเวทีหมดพิธี แขกส่วนมากก็ทยอยกลับ

แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับบางกลุ่มที่สนิทสนมกับเจ้าของงานเป็นพิเศษ มักจะถือโอกาสอยู่ดื่มยาวเพื่อพูดคุยสังสรรค์ไปด้วย ดังนั้นในงานจึงมีทั้งแสงไฟและเพลงบรรเลงสร้างบรรยากาศยัณต์

สิธาไม่ได้สนิทสนมกับเจ้าของงานเป็นพิเศษ แต่เขามีจุดประสงค์แอบแฝงถึงได้ดื่มแก้วแล้วแก้วเล่าอย่างที่ไม่ได้ทำ สายตาของเขาจดจ้องอยู่ที่คนคนหนึ่ง ซึ่งถูกรายล้อมไปด้วยกลุ่มคนหลากหลาย

ภาวินท์ กุลโสภณ ดาราหน้าใหม่มาแรง

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโดดเด่นกว่าใคร ๆ อยู่ในสูทสีดำคมกริบ ขับเน้นให้ยิ่งเด่นเป็นสง่า หน้าตาหล่อเหลาชวนใจสั่น ดวงตาคมยังคงมีแววขี้เล่นคล้ายในความทรงจำ

แต่ระยะเวลาที่ลืบปีซัดเกล้าจากเด็กหนุ่มเป็นชายหนุ่ม ความอ่อนเยาว์แปรเปลี่ยน
เป็นคมเข้ม เส้นที่เดิมก็มีมากอยู่แล้วยิ่งลั่นเหลือ

สิธาแทบทำแก้วกาแฟหลุดมือเมื่อเห็นภาวินท์ในจอโทรทัศน์เป็นครั้งแรก
หลังจบมัธยมปลาย สิธาก็ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศหลายปี กลับมาอีกทีจึงเริ่ม
เข้าทำงานในบริษัทของผู้เป็นบิดา ช่วงแรก ๆ สิธามัวแต่ปรับตัวเสียยกใหญ่ ไม่ทันได้
นัดเจอเพื่อนเก่าด้วยซ้ำ อย่าว่าแต่รักวัยเด็กเลย

แต่เมื่อเห็นหน้าภาวินท์อีกครั้งในจอ ความรู้สึกที่เคยคิดว่าหายไปแล้วก็
โถมกลับมาราวกับเขื่อนที่กักน้ำไว้จนล้นยามฤดูฝน หัวใจเต้นแรงอย่างที่ไม่ได้เป็นมา
นานแสนนาน

24

ยิ่งไปกว่านั้น ภาวินท์ที่เข้าสู่วงการด้วยผลงานถ่ายโฆษณาและมิวสิกวิดีโอ
จนโด่งดัง ก็เริ่มมีงานที่เกี่ยวข้องกับแอปพลิเคชันเทรนเมนต์มากขึ้น บางครั้งบางครั้ง
สิธาเห็นภาวินท์เข้ามาที่สตูดิโอในอาคารสำนักงานบริษัทเขา แต่ไม่เคยมีความกล้า
เข้าไปทักทายอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

เป็นแค่รุ่นพี่ที่โรงเรียนเก่า เป็นใครก็ไม่รู้ในสายตาของภาวินท์ จู๋ ๆ จะเข้าไป
ทักทายได้อย่างไร สิธาตีกันในหัวของตัวเองจนแทบจะเป็นไปโพลาร์

ทัก

ไม่ทัก

หากแต่สุดท้ายก็ไม่เคยรวบรวมความกล้าได้เลยสักที

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ลิธาที่กำลังจะก้าวขึ้นลิฟต์ถึงกับสมองช็อคอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อพบว่าในลิฟต์มีอดีตรุ่นน้องรูปหล่อยืนอยู่พร้อมผู้จัดการส่วนตัวที่สื่อบริษัทว่าชื่อเชส

หลังยืนอิงจนคนในลิฟต์หันมามอง ลิธาถึงได้แสร้งทำเป็นรับโทรศัพท์แล้วรีบเดินเลี้ยวไปทางอื่น

เพราะไม่ทันตั้งตัว จึงไม่รู้ผลปล่อยไก่อะไรไปบ้างหรือเปล่า แค่คิดก็หน้าร้อนขึ้นมาแล้ว

ลิธาใจเต้นระรัว ผลอมองใบหน้าใต้เงาแสงสปอตไลท์อย่างใจลอย แก้วเครื่องดื่มในมือถูกยกขึ้นดื่มอีกใหญ่อีกครั้ง ไม่รู้อะไรจิตใจให้เท่าทั้งสองข้างของเขาก้าวเข้าไปหาชายหนุ่มโดดเด่นคนนั้น ลิธาโทษปริมาณแอลกอฮอล์ในกระแสเลือด และแสงไฟหลากสีส่องสลับไปมาราวกับกำลังสะกดจิตคน

“สวัสดีครับ คุณลิธา”

เท่าที่กำลังก้าวหยุดชะงักก่อนถึงเป้าหมายอีกเพียงไม่กี่ก้าว ลิธาหันมาหาคนที่ทักเขา

“สวัสดีครับ คุณกรณ์”

ชายหนุ่มหน้าตาดียิ้มน้อย ๆ ชูแก้วในมือเป็นเชิงทักทาย

กรณ์เป็นผู้จัดของช่องใหญ่อีกช่องหนึ่ง รุนราวคราวเดียวกับพิภพ

“คุณลีสามีคนเดียวหรือครับ” กรณ์ถาม

“ครับ พี่ภพติดธุระที่ต่างประเทศนะครับ กลับมาไม่ทัน”

ลีสาดตอบ ในใจนึกหมั่นไส้พี่ชายตัวเองเสียเหลือเกิน หนีเที่ยวไม่พอ ยังทิ้งให้เขามางานเลี้ยงคนเดียวอีก ถ้าไม่ใช่ว่าลีสาดอยากมาเจอภาวินท์อยู่แล้วละก็ ให้ตายก็ไม่ยอมเด็ดขาด

กรณ์ร้องอ้อ ก่อนจะผายมือเชิญลีสาดเข้าไปทางกลุ่มที่มีชายหนุ่มร่างสูงยืนอยู่ตรงกลาง ลีสาดใจเต้นตึกตัก นึกดีใจที่ตัวเองหน้าตายก็ตอนนี้

“มาทางนี้สิครับ ผมจะแนะนำให้อู้จัก”

กรณ์แนะนำลีสาดให้กับคนในกลุ่มนั้น ซึ่งส่วนมากเป็นดาราหนุ่มสาว ทุกคนต่างทักทายลีสาดอย่างสุภาพ ดาราทั้งใหม่เก่าเหล่านี้ย่อมยินดีผูกสัมพันธ์กับเครือข่ายอยู่แล้ว ลีสาดดีใจที่คุมตัวเองได้ ไม่เผยพิรุณเมื่อถึงคิวของภาวินท์

“ภาวินท์เพิ่งเซ็นสัญญากับค่าย W คุณลีสาดอาจจะพอคุ้นหน้า เจ้าหมอนี่กระแสน่าใช้ทีเดียวนะครับ”

“แน่นอนครับ ผมเห็นโฆษณาของคุณภาวินท์บ่อยมากเลย มีละครด้วยใช่ไหมครับ”

ลีสาดยิ้มให้อย่างที่คิดว่าเป็นธรรมชาติที่สุด แม้ในใจจะกริ๊ดร้องไปแล้วสามร้อยรอบก็ตาม

“คุณลีสาดูละครด้วยหรือครับ” ภาวินท์ยิ้ม

ไม่รู้ว่าด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์หรือฟิลเตอร์ความรัก รอยยิ้มของภาวินท์ถึงได้

สว่างเจิดจ้าจนลืมนึกว่าตาตัวเองจะบอดแล้ว

“ดูบ้างครับ อยู่วงการนี้นาน” ลิธาทอบ

รู้สึกวุ่นวายในหน้าของตัวเองเริ่มตึง ๆ ร้อน ๆ อยากรู้อย่างไรชอบกล จึงเสยกแก้ว
เครื่องดื่มในมือขึ้นจิบเพื่อปิดบัง

ด้วยบรรยากาศและฤทธิ์เหล้า กลุ่มของกรณ์จึงชักชวนกันไปต่อที่รูฟท็อปบาร์
ของโรงแรม จากกลุ่มใหญ่ก็ค่อย ๆ แยกไปที่ละคู่สองคู่ จนเหลือเพียงลิธา กรณ์ และ
ภาวินท์ ที่ยังคงนั่งนิ่งยืนตรงเคาน์เตอร์บาร์พูดคุยกัน

ถึงจะบอกว่ายืนพูดคุยกัน ทว่าเป็นกรณ์และภาวินท์ต่างหากที่ยึดบทสนทนา
เป็นหลัก ส่วนลิธานั้นแทบจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ฟังที่ดี ดังนั้น กว่าที่จะถึงเวลาปิดบาร์
ปริมาณแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดของลิธาก็เกินลิมิตไปไกลโข

27

“คุณลิธากลับยังงัยครับ ยังไหวไหม” กรณ์ที่เริ่มเซแล้วเซ่นกันเอ่ยถาม

“ฮา ๆ สบายมากครับ” ลิธาตอบเสียงยาน ในหัวเป็นม่านหมอกขาวฟุ้ง สติ
แทบไม่เหลือแล้ว

“คุณลิธาดื่มเก่งกว่าที่คิดนะครับเนี่ย ดูไม่ออกเลย” ภาวินท์พูด

“ไม่เก่ง ๆ ผมสู้คุณภาวินท์ไม่ได้หรอกครับ อะไรก็สู้คุณไม่ได้ทั้งนั้น”

ลิธาโบกไม้โบกมือ ดวงตาอำเอ้ม จ้องมองภาวินท์ด้วยความชื่นชมเต็มเปี่ยม

คืนนี้ลิธาชมภาวินท์ไปไม่รู้กี่รอบ ตั้งแต่สติสัมปชัญญะหายไปเกินครึ่ง ความ
ยับยั้งชั่งใจของลิธาก็แทบไม่เหลือ

ลึธจ้องตาคู่สวยที่ดึงดูดเขามาตั้งแต่สิบปีที่แล้วอย่างที่ยามปกติไม่กล้า
ภาวน์ท์ก็ไม่หลบสายตา มองตอบพลาวยิ้มกว้างเช่นเดิม

อย่ายิ้มอย่างนี้บ่อย ๆ ได้ไหม ใจของเขารับไม่ค่อยไหวจริง ๆ

“ฉันขอตัวก่อนนะครั้บ คนขับรถมาถึงแล้ว ภาวน์ท์ ถ้าไม่ไหวก็ค้างที่นี่
ไปเลยสิ แล้วโทรไปบอกพีเชลด้วย”

กรณั้หันไปพูดกับดาราหนุ่ม เอ่ยถึงผู้จัดการสาวที่มีธุระต้องกลับไปก่อน
แต่ภาวน์ท์ไม่ยอมกลับด้วย เชสจึงฝากฝังไว้กับกรณั้

ภาวน์ท์พยักหน้า ลึธกล่าวลากับกรณั้ เมื่อร่างสูงเดินจากไปแล้ว ลึธจึงเพ็ง
สำนึกได้ว่าเขาอยู่กับภาวน์ท์สองคน!

28

คำคั้นนี้ลึธคิดว่าเขาใช้แต้มบุญที่สะสมไว้ทั้งชีวิตหมดไปแล้ว เมื่อไม่มี
บุคคลที่สามคอยต่อบทสนทนา บรรยากาศก็คล้ายจะกระอักกระอ่วนขึ้นมานิดหน่อย

ลึธลังเล แต่มาขนาดนี้แล้ว อย่างน้อยต้องได้เบอร์โทรศัพท์แล้วละ เขาได้แต่
หวังว่าแต้มบุญจะยังเหลือพอ

ลึธหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา คิดจะขอแลกเบอร์แล้วแยกย้าย แต่อีกฝ่ายพูดแทรก
เสียก่อน

“ผมคงกลับไม่ไหว ว่าจะเปิดห้องที่นี่ คุณลึธขึ้นไปพักก่อนไหมครั้บ ดีขึ้น
แล้วค่อยกลับ คุณดูจะเมาอยู่นะ”

ภาวน์ท์เอ่ยอย่างเป็นธรรมชาติ แล้วอย่างลึธน่าจะหรือจะปฏิเสธได้

ด้วยนิสัยพื้นเพ ลีธราเป็นคนพูดจาค่อนข้างสุภาพ แม้แต่ช่วงวัยรุ่นที่อยู่กับเพื่อน ก็ยังไม่ค่อยพูดคำหยาบ

มีแค่ไม่กี่ครั้งในชีวิตที่ลีธราจะหยาบคาย และนี่ก็เป็นหนึ่งในสถานการณ์นั้น

ฉิบหาย ฉิบหาย ฉิบหายแล้ว!

อาการปวดหัวคลื่นไส้ในตอนนี้อบงบอกได้เป็นอย่างดีว่าเมื่อคืนเขาดื่มไปหนักขนาดไหน แต่สิ่งที่ยืนยันว่าลีธราดื่มเกินขีดจำกัดของตัวเองไปอย่างไม่น่าให้อภัย คือร่างที่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียงเดียวกันนั้นต่างหาก

ลีธราก็มองร่างเปลือยเปล่าของตัวเอง สลับกับร่างกำยำเปลือยเปล่าลักษณะเดียวกันข้างกาย ผ้าปูที่นอนยับย่นอยู่ ผ้าห่มพลิกตกลงกองหมิ่นเหม่อยู่ขอบเตียง และคราบอารยธรรมหลักฐานเชิงประจักษ์ที่เลอะเปรอะเปื้อน บ่งบอกว่าเมื่อคืนมีเหตุการณ์ประเภทไหนเกิดขึ้นบนเตียงคิงไซส์หรูของโรงแรมหลังนี้

29

นอกจากปวดศีรษะจนแทบระเบิดและคลื่นไส้แล้ว ร่างกายท่อนล่างของลีธรา ก็ปวดยุกแสบขัดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ความเจ็บปวดใด ๆ ก็ไม่เท่ากับปวดหัวใจ

จะอย่างไรก็ดี! ภาวินท์ต้องเกลียดเขาแน่ ๆ

แค่คิดว่าภาวินท์เกลียดตัวเอง ลีธราก็มีไม้สั้นไปหมด ชายหนุ่มพยายามตั้งสติ สูดลมหายใจลึก ๆ

เวลานี้ภาวินท์ยังไม่ตื่น ลีธราต้องจัดการตัวเองก่อน จะให้ภาวินท์ตื่นมาเห็นเขา ในสภาพย่ำแย่ขนาดนี้ไม่ได้

ลิสาย่องลงจากเตียง ท่อนล่างเจ็บแปลบจนสะดุ้ง ผื่นพาดตัวเองเข้าห้องน้ำ
ล้างคราบอะไรต่าง ๆ อย่างเชื่องช้า เสียเวลาไปโขเพราะไม่คุ้นเคย

ระหว่างชำระร่างกาย ในหัวลิสาก็วิ่งเร็วจี๋ คิดหาวิธีพูดให้ภาวินท์ไม่โมโห

สภาพแบบนี้จะโกหกว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นคงไม่ได้ มีแต่ผีเท่านั้นแหละที่เชื่อ
อีกอย่าง ลิสาก็ไม่แน่ใจว่าภาวินท์จำเหตุการณ์เมื่อคืนได้มากแค่ไหน

ลิสานั้นจำอะไรแทบไม่ได้เลย เหตุการณ์เมื่อคืนราวกับละครโทรทัศน์ยุคเก่า
ที่สัญญาณขาดหาย ความทรงจำมีแค่บางฉากสั้น ๆ แล้วก็พร่าเลือนไป แต่ที่แน่ ๆ คือ
เขากับภาวินท์มีอะไรกันแล้วแน่นอน ทำจนสุดทางเสียด้วย!

ภาวินท์มีข่าวทั้งกับผู้หญิงและผู้ชายบ่อย ๆ ภาพลักษณ์ตั้งแต่เข้าวงการมา
ก็เป็นเพลย์บอยนักเที่ยว เรื่องนี้ลิสารู้

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่แน่ใจนักว่าภาวินท์จะโอเคกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะคนที่ม
ข่าวกับภาวินท์หน้าตาดีกันทั้งนั้น ส่วนมากก็เป็นเพื่อนดาราด้วยกัน จะมาเทียบอะไร
กับเขา

แต่บางทีภาวินท์อาจจะไม่ถือ

ลิสาสูดลมหายใจเพื่อเรียกสติ เเงในกระจกสะท้อนร่างโปร่งไม่เตี้ยไม่สูง
บนผิวกายขาวอมเหลืองนั้นเต็มไปด้วยรอยสีแดงเป็นจ้ำ ๆ กระจัดกระจายไปทั่ว
ใบหน้าแดงก่ำ ดวงตาบวมช้ำราวกับผ่านการร้องไห้มาทั้งคืน มองอย่างไรก็น่าเกลียด

ลิสาสวมเสื้อผ้าชุดเก่าอย่างเชื่องช้า ขยับตัวติดขัดไปหมด หลังกลัดกระดุม
เม็ดสุดท้ายและทำใจได้แล้ว ลิสาก็เปิดประตูห้องน้ำออกไป

คนบนเตียงตื่นแล้ว ภาววินท์นั่งอยู่ขอบเตียง สวมกางเกงเรียบร้อยแต่ท่อนบน
ยังคงเปล่าเปลือย เปิดผืนร่างหนาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อเรียงสวย ชายหนุ่มกำลัง
ยกขวดน้ำเปล่าขึ้นดื่มเมื่อลิธาเดินออกมาจากห้องน้ำ

ลิธาชะงักเล็กน้อยยามที่ดวงตาทั้งคู่สบกัน ภาววินท์เป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นก่อน

“ตื่นเร็วจังครับ นึกว่าจะนอนพักต่ออีกสักหน่อย”

คนพูดยกยืม ไม่มีความนุญโกรธอย่างทีลิธานึกเกรง ลิธาใจชื้นขึ้น

“อ้อ คุณภาววินท์ก็ตื่นเร็วนะครับ”

เจียบ

ลิธาอยากจะตบปากตัวเอง คำตอบอะไรแบบนี้

แต่สิ่งที่พูดต่อจากนั้นกลับเป็น

“คุณภาววินท์ไม่ต้องกังวลนะครับ ผมไม่บอกใครแน่ ต้องขอโทษด้วยนะครับ
เมื่อคืนผมค่อนข้างเมาเกินที่คิด”

พูดจบลิธาก็นึกประหลาดใจกับความนิ่งของตัวเองไม่น้อย เหลือบมองภาววินท์
ก็เห็นว่าอีกฝ่ายมีสีหน้าประหลาดใจไม่เบาเช่นกัน

“คุณภาววินท์ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ”

ลิธาเอ่ยถามกล้า ๆ กลัว ๆ เมื่อเห็นภาววินท์เจียบไป

“ไม่ครับ ผมมากกว่าที่ต้องถามคุณสิธรา ว่าเป็นอะไรไหม”

สิธรา รู้สึกว่าใบหน้าของตนร้อนลวกขึ้นมาทันที เมื่อนึกภาพเมื่อคืนขึ้นมาได้ ยิ่งเห็นรอยเล็บแดง ๆ บนต้นแขนและไหล่ของภาวินท์ที่เขาเป็นคนเหลือทิ้งไว้ด้วยแล้ว ยิ่งแทบอยากมุดดินหนี

“ไม่เป็นอะไรหรอกครับ เรื่องแค่นี้” รีบตอบปิด ๆ ไปด้วยความอับอาย

“อ้อ” ภาวินท์รับ รอยยิ้มของดารานุ่มหายไปได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

“ถ้าอย่างนั้น ผมกลับก่อนนะครับ” สิธราเอ่ย หลังรู้สึกว่าการสนทนากระอักกระอ่วน เขาคิดว่าควรกลับไปตั้งตัวก่อน เบอร์ทงเบอร์โทรอะไรไม่เอาแล้ว สิธราตั้งใจจะหมุนตัวออกจากห้อง แต่จู่ ๆ ก็มีมือมาคว้าแขนรั้งเขาเอาไว้

ดารานุ่มที่เพิ่งผ่านอะไร ๆ กับเขามาเมื่อคืนซ้อนตาขึ้นมา มอง ในดวงตามอง สื่อความหมายบางอย่างที่สิธราไม่เข้าใจ แต่กลับทำให้ใบหน้าร้อนผ่าว

“เย็นนี้ผมไม่มีงาน เดี่ยวผมไปรับนะครับ” ดารานุ่มคลี่ยิ้ม สิธราขุ่นงา

“รับไปไหนครับ”

“ทานข้าวกันไงครับ”

ยิ่งงงใหญ่เลยทีนี้ แม้ในใจจะกริ๊ดร้องหนักแค่ไหน แต่เหตุและผลก็ต้องมาก่อน สิธราไม่เข้าใจสักนิดว่าภาวินท์จะทำอะไร

เห็นสีหน้าของเขา ภาวินท์คงพอจะเดาได้ ชายหนุ่มเลื่อนมือใหญ่ที่จับแขนของคนตัวเล็กกว่า ลงมากอบกุ่มมือของเขาแทน สิธราเครื่องค้ำไปแล้ว

“เรื่องขนาดนี้แล้วเราก็ต้องคบกันใช่ไหมครับ คุณลิวาจะฟินผมแล้วทั้งหรือครับ”

ภาวินท์พูด มุมปากยกยิ้มเช่นเคย แต่ในแวตาทวาระยับ

บทที่ 4

นี่ถึงวันนั้นเมื่อหกเดือนก่อน สีธาก็หน้าร้อนผ่าว หมอนอิงบนโซฟาถูกถอดจนบู๊บี้ ใบหน้าเห่อร้อนผิงลงบนหมอน ยิ้มจนปากจะฉีกถึงรูหูอยู่แล้ว

จับพลัดจับผลูได้เป็นแฟนกันคนในฝัน ใครจะโชคดีเท่าเขาอีก

ในสายตาของสีธา ภาวินท์ไม่มีข้อเสีย ทุกอย่างเป็นภาวินท์ เขารักทั้งหมด

ภาวินท์อายุยังน้อย ชอบเที่ยวตามประสาชายหนุ่มวัยยี่สิบต้น ชอบเข้าสังคม
เขารู้

ภาวินท์มนุษยสัมพันธ์ดีเลิศ หน้าตาหล่อเหลา จึงมีคนเข้าหาเยอะ อันนี้เขาก็รู้

ถ้าถามว่าสีธาหึงหวงบ้างไหม แน่ละว่าเขาเป็นคนธรรมดา ไม่ใช่พระอิฐพระปูนที่ไหน ย่อมหวงแฟนตัวเองอยู่แล้ว

แต่สีธาอายุมากกว่า และภาวินท์ชอบเขาที่ทำตัวสมเป็นผู้ใหญ่ ภาวินท์อยู่กับสีธาเพราะคบกับสีธาง่าย ไม่วุ่นวาย เขาเคยได้ยินเองกับหู

ตอนที่เพิ่งเริ่มคบกันใหม่ ๆ ภาวินท์พาสีธาไปพบเพื่อนที่บาร์แห่งหนึ่ง สีธาถูกไปเข้าห้องน้ำ ขณะกำลังเดินกลับมาที่โต๊ะ คนอื่นยังไม่เห็นเขา สีธาจึงได้ยินเพื่อนของภาวินท์คุยกัน และภาวินท์ก็ตอบอย่างนั้นเอง

แม้นิสัยของสีธาโดนพื้นฐานจะค่อนข้างรักสันโดษ หากมีคนรักก็ยอมไม่ก้าว่าย

เรื่องส่วนตัวเท่าไรอยู่แล้ว แต่บางครั้งสื่อก็อาจจะเผลอไปละลابل้างอีกฝ่ายได้ หากไม่รู้ก่อนว่าภาวินท์ไม่ชอบ เขาอาจเผลอทำให้ภาวินท์ไม่พอใจเข้าสักวัน

แต่เรื่องเหล่านี้ละเรื่องเล็ก รอยยิ้มจืดลงเล็กน้อย เมื่อชื่อหนึ่งผุดขึ้นมา

ลลิต

ชื่อที่แปลว่าความสวยงาม น่าเอ็นดู น่าชื่นชม เจ้าของชื่อนั้นมีคุณสมบัติตามชื่อ
ทั้งหมด

มัธยมศึกษาชั้นปีที่หก สัปดาห์หลุมรักรุ่นน้องมัธยมศึกษาปีที่สาม และออกหัก
ในเวลาเดียวกัน

ลลิต เด็กผู้ชายตัวเล็กหน้าตาน่ารัก ผิวขาวสะอาดคนนั้น อยู่ข้างกายภาวินท์เสมอ

ทั้งคู่ตัวแทบจะเป็นเงาข้างกายของกันและกัน ทั้งโรงเรียนต่างรู้ว่าภาวินท์และ
ลลิตเป็นเพื่อนตั้งแต่เด็กที่ครอบครัวสนิทสนมกัน

นอกจากใบหน้าที่น่ารักมากแล้ว ลลิตยังมีนิสัยร่าเริง เจิดจรัสเปล่งประกาย
เหมาะสมกับภาวินท์ราวกับดวงอาทิตย์และดวงจันทร์

คนที่มาชอบภาวินท์มีมากเท่าไร คนที่มาชอบลลิตก็ไม่น้อยไปกว่านั้น
เป็นคนดังของโรงเรียนที่กระทั่งระดับชั้นมัธยมหกยังได้ยินเรื่องราวของสองคนนี้ผ่านหู
เป็นประจำ

เด็กผู้ชายร่างสูงโย่งหล่อจัดทั้งที่ยังไม่โตเต็มที่ นักกีฬาบาสเกตบอลดาวเด่น
ของโรงเรียน มีรุ่นพี่รุ่นน้องตามจีบมากมาย แต่ภาวินท์ไม่เคยคบกับใครยืนยาว ทุกคน

ต่างพูดกันว่า ลลิตเป็นตัวจริงของภาวินท์ ในคืนที่ลิธาแอบฟังภาวินท์คุยกับเพื่อน ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เขาได้ยินพร้อม ๆ กัน

“วินท์ มึงคบกับคุณลิธาแน่นอนแล้วใช่ไหม ทำไมคบวะ ดูอยู่คนละโลกกับเราเลย”

เพื่อนของภาวินท์ที่ชื่อชัชวาลพูด

กลุ่มนี้เป็นเพื่อนนอกวงการของภาวินท์ น่าจะเป็นเพื่อนสมัยมัธยมหรือมหาวิทยาลัย จึงเป็นกลุ่มแรก ๆ ที่ภาวินท์พาลิธามาพบ

“อืม เขาโอเค ไม่จี้เง่า อยู่ด้วยแล้วง่ายดี” ภาวินท์ตอบ

“แล้วลิตอะ พวกมึงแยกกันจริง ๆ เหรอ สรุปลิตจะกลับมาอีกไหม”

36

อีกคนที่ลิธาจำชื่อไม่ได้ถาม

ภาวินท์เงียบไปนานก่อนจะตอบ เพราะเสียงเพลงที่ตั้ง ทำให้ลิธาได้ยินไม่ชัดเจน แต่ประโยคที่ได้ยินชัดเจนก็ทำให้ลิธาตัวแข็งทื่อ

“...สัญญาเอาไว้ ถ้าลิตกลับมา พวกเราค่อยเริ่มต้นกันใหม่...”

ประโยคต่อมาลิธาฟังไม่เข้าใจโดยสิ้นเชิง ใช้เวลาสักพัก ขาของเขาจึงเริ่มมีความรู้สึกอีกครั้ง ลิธาเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะด้วยท่าทางเป็นปกติ

แม้จะเป็นแค่คนรักชั่วคราว แต่ตลอดหกเดือนที่คบกันมานั้นเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิตของเขา

ลิธารักภาวินท์

รักมาตลอด แม้สมัยยังเด็กจะไม่ว่าสิ่งนี้คือความรัก คิดว่าเป็นเพียงปปี้เลิฟ
ชั่วขณะหนึ่ง แต่หลังจากมอมหัวใจไปแล้ว สีธาก็ไม่เคยมีความรู้สึกรุนแรงเท่านี้อีก
กระทั่งได้มาคบกับภาวินท์จึงได้มั่นใจ ว่าความรู้สึกนั้นเป็นความรักฝังลึก ยากจะตัดใจ

ชายหนุ่มพยายามไม่นึกถึงลลิต ไม่มีประโยชน์ที่จะไปคิดถึงเรื่องที่ยังไม่เกิด
ใครจะรู้ว่าลลิตจะโผล่มาเมื่อไหร่

อาจไม่กลับมาอีกแล้ว หรือภาวินท์อาจเปลี่ยนใจมารักเขาก็เป็นไปได้ใครจะไปรู้

อยู่กันมานาน สีธามั่นใจว่าอย่างน้อยภาวินท์ก็ชอบเขาอยู่บ้าง อาจไม่ถึงกับรัก
แต่ก็ต้องชอบบ้างละ

เสียงกดรหัสเปิดประตูคอนโดปลุกสีธามาจากภวังค์ สีธาวางหมอนอิงลงบนตัก
ตบ ๆ จัดรูปทรงที่ถูกรบกวนจนบู้บี้ให้กลับมาพองเหมือนเดิม

“กลับเร็วจังครับ วันนี้น้ำไม่ยุ่งหรือ” ภาวินท์ทักเมื่อเห็นสีธานั่งอยู่ในห้อง

สีธายิ้มให้คนรักอย่างเคย เดินไปหยิบแก้วน้ำมากดน้ำเย็นจากตู้เย็นยื่นให้ภาวินท์

“ไม่ยุ่งแล้วครับ วินท์เหนื่อยไหม ผมนึกว่าวันนี้วินท์จะมาดึกซะอีก”

“เลิกกองเร็วนะ ธารบอกว่าจะทำไข่พะโล้ไม่ใช่หรือ ผมก็ต้องกลับมากินสิ”

เห็นไหมว่าสีธามีความสุขแค่ไหน ฝึกทำอาหารไว้ คนรักก็กลับมากิน
แม้รสชาติอาจไม่ได้ร่อนนุก แต่ภาวินท์ก็ไม่เคยบ่นเลย แถมยังชมอีก

“ปิดทองเมื่อไหร่หรือครับ” สีธาถามระหว่างตักไข่พะโล้ใส่จานให้อีกฝ่าย

“อีกเดือนครึ่งครับ รายการของธารเริ่มอัดเดือนถัดไปพอดีกับที่ผมปิดทองปะะตอนแรกนี่กว่าจะมีวันหยุดไปเที่ยวกันซะหน่อย เสียตายเลย”

ภาวินท์ถอนหายใจ เสียตายจริงจังจนสีธากลับยิ้ม รู้สึกอยากกลางานพาคนรักไปเที่ยวเดี๋ยวนี้เลย

“วินท์อยากไปไหนล่ะ ต่างประเทศหรือในประเทศ” สีธาถาม

“ที่ไหนก็ได้ แค่ออกไปเที่ยวกับธาร เรายังไม่เคยไปไหนด้วยกันเลย”

ภาวินท์พูด น้ำเสียงออกอ่อนจนสีธาเกือบเสียอาการ ดวงตาคู่นั้นซ่อนขึ้นมองเจือแววเศร้า ซ่อนที่ตักอาหารเข้าปากถูกกับค้ำไว้

ภาวินท์อาจมีภาพลักษณ์ชายหนุ่มเสน่ห์แรง ฮอร์โมนเทสโทสเทอโรนพุ่งแบบเพศชายที่สาว ๆ ตกหลุมรักได้ง่าย ๆ ความสดใสและรอยยิ้มเปล่งประกายเป็นจุดเด่นที่หลายคนมองว่าเขาชอบบริหารเสน่ห์และสร้างภาพเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น แต่สีธารู้ ภาวินท์เป็นผู้ชายตรงไปตรงมาเป็นอย่างมาก หากชอบอะไรจะแสดงออกชัด ไม่ชอบอะไรก็แสดงออกชัดเจนเช่นเดียวกัน เขามีจิตใจสดใสบริสุทธิ์เหมือนเด็ก

เวลาอยู่กับสีธา ภาวินท์มักเผยนิสัยแบบเด็ก ๆ ออกมา บางครั้งที่รู้สึกตัว ภาวินท์ก็มักพยายามปรับเปลี่ยนท่าที สีธามักแสร้งทำเป็นไม่รู้ตามน้ำ อาจเป็นเพราะอายมากกว่า สีธากลับชอบเวลาภาวินท์ออกอ่อนโดยไม่รู้ตัว

เห็นดวงตาที่มีประกายคู่นั้นสื่อความรู้สึกแล้ว เขาก็แทบอยากประเคนทุกอย่างให้คนตรงหน้า

ยามนี้เมื่อใบหน้าคมกึ่งสวยได้รูปสลดลงอย่างนั้น สีธาก็แทบจะเทงานทุกอย่าง
พาคนรักไปพักผ่อน

ทั้งเขาและภาวินท์ต่างก็งานยุ่ง โดยเฉพาะภาวินท์ที่อยู่ในช่วงน้ำขึ้นให้รีบตัก
เพราะอย่างนั้นตั้งแต่เป็นคนรักกันมาครึ่งปีจึงไม่เคยได้ไปเที่ยวสองต่อสอง อย่างดีสีธาก็
แวะไปเยี่ยมภาวินท์ตอนออกกองนอกสถานที่เท่านั้นเอง

“ถ้าช่วงสั้น ๆ แค่อสองสามวัน ไปทะเลกันไหมครับ กระจีก็ดีนะ หรือวินท์
อยากไปที่ไหนเป็นพิเศษไหม” สีธาเสนอ

ภาวินท์ได้ยินอย่างนั้นก็เงยหน้า สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง ครุ่นคิด
อยู่ครู่เดียวก็สดใสขึ้นอย่างชัดเจน สีธาอดยิ้มในใจไม่ได้

“ผมว่าผมหาวันได้นะ เดี่ยวบอกพี่เซสให้เคลียร์ตารางให้ ธารไปได้หรือครับ
ที่บริษัทลาได้หรือ”

“แค่อสองสามวันได้อยู่แล้วครับ วินท์ได้วันแล้วบอกผมนะ ผมจะจัดการให้”
สีธาพูด

ภาวินท์จ้องหน้าคนรักอยู่นาน จนสีธาที่เพิ่งรวบซ่อนส้อมเอียงศีรษะด้วยความฉงน

“มีอะไรติดหน้าผมหรือครับ”

สีธายกมือขึ้นเช็ดริมฝีปาก ไม่น่าจะมีเศษอาหารนี่นา เขาว่าเขาก็กินเรียบร้อยดี
ภาวินท์ยกยิ้ม

“มีครับ เดี่ยวผมเอาออกให้”

ดาราหนุ่มยื่นหน้าข้ามโตะเข้ามาใกล้ ริมฝีปากประกบลงที่มุมปากบาง ตวัดลิ้น
เลียเบา ๆ

สีธำมรงค์แดงอยู่กับที่อย่างนั้นไม่กล้าขยับ ภาววินท์ไม่ยอมถอนริมฝีปากออก
แต่กลับเลื่อนมากลื่นกินเต็มที จวบจนแนบแน่นเนิ่นนาน ก่อนละริมฝีปากยังอุตสำหรับตวัดลิ้น
เลียอีกทีหนึ่ง

“ออกแล้วครับ”

ภาววินท์ยิ้ม เลียริมฝีปากตัวเองซ้ำ ๆ และยิ่งยิ้มกว้างขึ้นอีกอย่างอารมณ์ดี
เมื่อสีธำมรงค์หลุดวืดสายตาค้อน

จานขนมที่ยังไม่ได้ล้างยังคงกองอยู่บนโตะกินข้าว ถูกเมินอย่างไม่ไยดี ภาววินท์
ลุกขึ้นอ้อมโตะรับประทานอาหาร กวาดแขนซ้อนตัวคนที่ตัวเล็กกว่าขึ้นกะทันหัน
จนสีธำมรงค์หลุดลงเสียงหลง

"อ๊ะ วินท์! หนักนะ!" คนอุ้มหัวเราะแผ่วเบา ดวงตาเป็นประกายวิบวับล้อเลียน

"น้ำหนักขึ้นหรือเปล่าครับ"

สีธำมรงค์แดง ไม่ได้ชั่งน้ำหนักมานาน เขาก็ไม่รู้หรอกว่าตัวเองหนักขึ้นหรือเปล่า
อันที่จริงตัวเขาก็ไม่ได้แคร์เรื่องน้ำหนักตัวเท่าไรนัก เพราะเป็นคนรูปร่างอ้วนยาก
จึงไม่เคยควบคุมน้ำหนักจริงจังสักที แต่พอถูกคนรักแซวอย่างนี้ก็อดเขินไม่ได้

ก็แล้วจะอุ้มทำไมเล่า!

ภาววินท์อุ้มสีธำมรงค์ไปวางบนโซฟาตัวใหญ่อย่างนุ่มนวล ยังไม่ทันที่สีธำมรงค์จะเอ่ยปากถาม
ร่างสูงก็โน้มตัวลงประกบจูบ

เริ่มต้นเป็นไปอย่างอ่อนโยน จากนั้นก็ค่อย ๆ ดุขึ้น ลื่นเรียวเกี่ยวหวัดกัน จนแยกไม่ออก กวาดความหวานในโพรงปากอย่างตะกละตะกลาม การจูบเป็นไปอย่าง เนิบช้า ค่อย ๆ ละเลียดดูดดื่ม

สิธาโอบแขนคล้องคอคนรัก จูบกลับแผ่วเบาจนให้หายใจถึง

แต่ยังจูบกลับยิ่งรู้สึกไม่พอ ลื่นเรียวตอบโต้รุนแรงขึ้น อุณหภูมิร่างกายร้อนผ่าว เสื้อเชิ้ตบนร่างบางถูกปลดกระดุมออกทีละเม็ด ภาวินท์ไล่มือตามผิวเนียน หยอกยดอกเล่น เมื่อผ่าน ทำเอาสิธาถอนปากออกสุดลมหายใจเฮือก ใบหน้าคมได้โอกาสละจูบจากริมฝีปากบาง เลื่อนประทับตามมุมปาก ไหลลงมายังGRAMและต้นคอ ดูดดื่มสร้างรอย ติตราความเป็นเจ้าของ

ปากอิมได้รูปไล่จูบลงมาจนถึงยอดดอกสีชมพู ภาวินท์ครอบครองหยอกเย้า จนสิธาสะดุ้งตัวโยน หลุดครางเสียงหวาน มือบางขยำเส้นผมอีกฝ่ายเพื่อระบายอารมณ์ ที่พลุ่งพล่าน ยิ่งลื่นหยอกป้อนมากเท่าไร ร่างด้านใต้ยิ่งเกร็งตัวมากขึ้นเท่านั้น

ภาวินท์หัวเราะเบา ๆ มือข้างหนึ่งเอื้อมไล่ลงไปด้านล่างอย่างช้า ๆ เมื่อถึง จุดอ่อนไหวก็ค่อยกอบกุ่มแผ่วเบา บีบนิ้วคลึงที่ละน้อยจนมันขยายตัวตึงแน่น เจ้าของ แก่นกลางสุดลมหายใจเฮือกเมื่อถูกหยอกจากทั้งด้านบนและด้านล่างพร้อม ๆ กัน เสียงหวานหลุดออกมาจากลำคอ ผิวขึ้นสีแดงกำ ดวงตาเริ่มฉ่ำเยิ้มด้วยคลื่นอารมณ์

“น่ารัก” ภาวินท์พิมพ์มาก่อนโยกตัวขึ้นไปจูบปากอีกฝ่ายอีกครั้ง สิธาหน้าแดง ไปถึงใบหู เมื่อมือนายกระโปกของเขาขึ้นราวกับน้ำหนักหกลบิโลกรัมของสิธา ไม่มีความหมาย ก่อนจะปลดกางเกงทั้งชั้นนอกชั้นในออกไปอย่างรวดเร็ว

สีธาช่วยอีกฝ่ายถอดเสื้อ ต่างคนต่างดึงกระชากปลดเครื่องนุ่งห่มที่ขว้างกัน
ผิวเนื้อเปล่าเปลือยออกจากกัน สองร่างกอดกายอยู่บนโซฟาราคาแพง ภาวินท์กอบกุ่ม
ส่วนอ่อนไหวของสีธาที่ตื่นตัวเต็มที่ ชักรุดให้คนรักรู้สึกดี

สีธาคราง สติเริ่มกระจัดกระจาย เอื้อมมือไปกุมส่วนแข็งร้อนของอีกฝ่ายบ้าง
ต่างฝ่ายต่างช่วยกันปรนเปรอ เหยื่อผุดพรายตามกรอบหน้าและผิวกาย อุณหภูมิร่างกาย
สูงขึ้นอีกจนราวกับเครื่องปรับอากาศภายในห้องไม่ทำงาน ร่างหนาตะบมจูบปากบาง
ที่เผยออ้าน้อย ๆ ด้วยต้องการกอบโกยอากาศ ภาวินท์ละมือออกเมื่อสีธาไถลถึงฝั่งฝัน
ทำเอาคนรักครางประทุง

ร่างสูงยันตัวขึ้น มืออีกข้างจับต้นขาคนรักแล้วยกขึ้นพาดบ่า เปิดเผยช่องทาง
อ่อนไหว

นิ้วมียาวแทรกเข้าไปที่ละนิ้ว เมื่อเพิ่มนิ้วหนึ่ง ภาวินท์ก็งอคดย้ำ ๆ ที่จุดกระสัน
สีธากัดริมฝีปากล่างอย่างอดกลั้น ความเสียวซ่าไต่ระดับขึ้นจนขนลุกเมื่อถูกกดย้ำ

"อา"

สุดท้ายก็กลั้นไม่ไหว ใบหน้าของสีธาแดงงอไปด้านหลัง เผยลำคอเรียวสวย
จนอีกคนอดใจไม่อยู่ จับเบา ๆ ที่ลูกกระเดือก

“วินท์”

เสียงหวานแหบพร่า ดวงตาฉ่ำเยิ้มเต็มไปด้วยอารมณ์รัก ภาวินท์ไล่จูบขึ้นไป
ถึงริมฝีปาก ก่อนจะครอบครองบดเบียดรุนแรง อารมณ์ของร่างสูงพุ่งขึ้นจนแทบทนไม่ไหว
เขาขบگرامแน่น

“อ๊ะ”

ร่างบางสะดุ้ง เมื่อภาวินท์ถอนนิ้วมือออก แล้วแทนที่ด้วยส่วนแข็งร้อนที่ใหญ่กว่า

“ค่อย ๆ นะครับ”

ภาวินท์ปล่อย จูบขมับคนรักพร้อมกับดันส่วนที่ปวดจนแทบทนไม่ไหวเข้าไปจน
สุด

“อ๊า!” สีธาหลุดร้องเสียงดัง มือจิกที่แผ่นหลังกว้างเพื่อระบายอารมณ์ ภาวินท์
ระดมจูบทั่วใบหน้า ค่อย ๆ ขยับแกนกายที่ขยายแน่นในช่องทางรักที่ละนิด ก่อนเร่งจังหวะ
เป็นกระแทกเข้าออกจนโซฟาราคาแพงสั่นสะเทือน

สีธาครางชื่อคนรักระงม

“วินท์ครับ วินท์”

เสียงหวานทำเอาภาวินท์กั๊กกรามข่มอารมณ์แน่นขึ้นอีก เร่งจังหวะรักรุนแรง
ดวงตาแพดเผาลุกโชนเมื่อจ้องใบหน้าที่เหยียดด้วยความสุขสม

สีธารู้สึกเหมือนขึ้นสวรรค์ เขาจ้องใบหน้าภาวินท์ผ่านม่านน้ำตาไม่ยอมละสายตา
ไปไหน ต้องการสลักไว้ในความทรงจำให้ลึกที่สุด

“ผมรักวินท์นะ”

น้ำตาหยดลงมาพร้อมคำบอกรัก ภาวินท์ครางรับในคอ กระแทกเข้าออก
อีกหลายครั้ง

บทรักดำเนินไปจนสัปดาห์ครึ่งกระตุกปลดปล่อย ร่างบางอ่อนปวกเปียกลง
หลังเสร็จสม แต่ภาววิญญ์ยังคงบรรเลงรักต่อเนื่อง จุดอารมณ์ฝ่ายที่เสร็จไปแล้ว
ขึ้นมาใหม่ เสียงครางปะปนกับเสียงกระแทก ทั้งสองร่างย้ายไปยังเตียงนอนตั้งแต่
เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

และเมื่อไหร่ก็ไม่รู้เช่นกันที่สัปดาห์ลื้อยกลับไป

บทที่ 5

ไนต์คลับหรูย่านสุขุมวิทคืนนี้ถูกจองไว้ทั้งหมดเพื่อจัดไพรเวตปาร์ตี้ เจ้าของงานคือดารานุ่มชื่อดัง ภาวินท์ กุลโสภณ ที่จัดเพื่อฉลองบทบาทใหม่

ภายในคลับมีผู้คนมากหน้าหลายตา ทั้งคนในวงการและเพื่อนนอกวงการของภาวินท์ รวมถึงแฟนหนุ่มในข่าวลืออย่าง สีธา โชติธนกิจ

งานนี้แน่นอนว่าห้ามผู้สื่อข่าวเข้า แต่นักข่าวบางคนก็อาศัยความเป็นคนกันเองของดารานุ่มหาทางเข้ามาจนได้ ด้วยมารยาท ทุกคนต่างรู้ว่าเรื่องราวภายในงานส่วนตัวแบบนี้จะต้องไม่ถูกเผยแพร่ออกไป ไม่งั้นอาจผิดใจกันเปล่า ๆ

โตะวีไอพีของเพื่อนนอกวงการที่สนิทสนมกับภาวินท์มาตั้งแต่วัยเรียน กำลังครึกครื้น สีธานั่งอยู่ข้างภาวินท์ ฟังคนอื่น ๆ พูดคุยกัน

“ตอนมหา’ลัยมาเที่ยวที่แทบจะทุบกระปุก ตอนนี่ปิดฝับเลี้ยงเพื่อนได้แล้ว มีเพื่อนเป็นดาราแบบนี้เองวะ”

ซัवालหัวเราะเสียงดัง ยกแก้วชนกับภาวินท์พร้อมคนอื่น ๆ ดารานุ่มหัวเราะร่วนอารมณ์ดี

“ช่วงนี้ไม่ต้องระวังข่าวเหรอะวะ ไอ้วินท์” ธนัท เพื่อนแวนหน้าต๊ะของภาวินท์ถาม

“ไม่ต้อง พี่เซบบอกว่าจะทำอะไรก็ทำ ถ้าจะมีข่าว ระวังยังงี้ก็หามาได้อยู่ดี” ภาวินท์ตอบ กระดกแก้วเครื่องดื่มสีอำพันเข้าปาก

“พีเชสเอื้อมมึงมากกว่า แน่ใจนะว่าเขาไม่ได้ประชด”

“ไม่แน่ใจวะ” ภาวินท์ยักคิ้วถามประสาทเพื่อน เรียกเสียงโห่รอบโต๊ะ

ดาราหนุ่มเรียกพนักงานเสิร์ฟมาสั่งเหล้าเพิ่ม ชัชวาลผิวกปากหวิว

“แตกเป็นน้ำเลยมึง เอ้า คุณสิธา แก้วว่างแล้ว เต็มหน่อยครับ”

ชัชวาลเอื้อมไปหยิบแก้วของสิธา แต่ถูกมือหนาคคว้าไว้ก่อน

“อะไรมึง ตัวเองแตกได้ แต่ไม่ให้แฟนแตกเรอะ” ชัชวาลโวย

ภาวินท์ส่ายศีรษะ ฟาดมือเพื่อนไปที่หนึ่ง

“มึงจะเต็มแจ๊คแดเนี่ยล ธารเต็มเกล็นฟิดดิค ภูให้เด็กไปเอามาแล้ว รอ”

“ไอ้เหี้ย เวอร์มาก” ชัชวาลยอมวางแก้ว สีหน้าจืดลงเล็กน้อย เหลือบมองสิธา
แวบหนึ่ง

สิธารีบยกแก้วของตัวเองยื่นให้ชัชวาล

“ผมดื่มได้ครับ รบกวนคุณชัชหน่อยนะครับ”

ชัชวาลรับแก้วมาทันที หันขวับมองหน้าภาวินท์ ยักคิ้วทั้งสองข้างอย่างเหนือกว่า

“เห็นไหม ใครจะเรื่องมากเหมือนมึง”

ชายหนุ่มเอี้ยวตัวไปเติมน้ำแข็งและวิสกีลงในแก้วของสิธา ภาวินท์ไม่ได้
ขัดขวางอีก แต่คิ้วเข้มขมวดลงเล็กน้อย

สีธารับแก้วเครื่องดื่มกลับมาจิบ พร้อมยิ้มขอบคุณชัชวาล ขณะเดียวกันก็
เหลือบมองสีหน้าแฟนหนุ่มไปด้วย

สีธาไม่อยากให้เพื่อน ๆ ของภาวินทร์รำคาญ ชายหนุ่มเหล่านี้อายุน้อย อยู่ใน
ช่วงวัยศึกษาคะนอง รักความสนุก แค่เขาเข้ามานั่งอยู่ด้วยก็เพิ่มความกระอักกระอ่วน
มากพอแล้ว สีธาไม่อยากเป็นตัวทำลายบรรยากาศ

ยิ่งไปกว่านั้น สีธาไม่อยากให้ภาวินทร์เื่อมเขาด้วย มาเกี่ยวกับเพื่อนแท้ ๆ
กลับต้องมาคอยมองสีหน้าเขา สีธากลับภาวินทร์หมดสนุก

จู่ ๆ ปลายโต๊ะก็โหวกเหวกขึ้นมา ชายหนุ่มผิวเข้มกระดกหมดแก้วแล้วเริ่ม
โวยวายขบเพื่อนข้าง ๆ

“ความแรงของเหล้า ยังไม่เท่าความเศร้าของกู! น้องวีของพี่ ฮือออออออ”

47

“ไอ้ณิรุเพ็งโดนสาวหักอกมา” ธนัทกระซิบกับภาวินทร์และชัชวาล

“เมาเหล้ายังดีกว่าเมารัก ไอ้เหี้ย คินนี่กูแตกเป็นเพื่อน! หมดขวด!” อีกเสียง
ตะโกนขึ้นมา พลาญโอบคอนิรุคคนอกหัก คว่ำขวดเหล้ามารอก

สีธามองฉากตรงหน้าด้วยความขบขัน

“พวกมึงใจเย็น เฮ้ย ยังไม่สามทุ่มเลย เตียวไ้วินท์เตะออกจากร้านรอก”
ธนัทตะโกนข้ามฟากโต๊ะ

“เสือก! อย่าให้พวกกูหล่อเหมือนมึงมั้งนะ ไ้วินท์ พ่อจะคว่ำให้หมด ให้เยอะ
กว่าตอนมึงอยู่ม่ออีก!”

“น้องวีก็จะไม่ทิ้งพี่ ฮือออออออ”

“สมาคมคนนอกหักเหรวะ”

ซิวาลสายหัว

“บอกพวกมันหุบปาก”

ภาวินท์พูดเสียงเย็น

ธันท์เห็นสีหน้าเพื่อนแล้วขลุ่ยขึ้นมา รีบเดินไปสะกิดเหล่าคนนอกหัก กระซิบอะไรสักพัก ก่อนสองคนนั้นจะคลายมือที่กอดคอกันอยู่ แล้วกระดกแก้วเหล้าอีก ๆ

ผ่านไปอีกสักกระยะ เหล่านักเที่ยวเริ่มไหลดแอลกอฮอล์ลงไปพอสมควร บรรยากาศจึงยิ่งคึกคัก เสียงดนตรีและเสียงพูดคุยดังระงมไปหมดจนแทบต้องตะโกนเพื่อคุยกับคนข้าง ๆ คนทยอยลุกจากโต๊ะ ไปเดินหน้าเวทีบ้าง ชนแก้วกับคนอื่นบ้าง บนโต๊ะจึงเหลือเพียงแก้วอีว้าง ๆ กับคนอื่นไม่กี่คน

สิธายังนั่งอยู่ที่เดิม ส่วนภาวินท์ที่เป็นเจ้าของงานลุกออกไปทักทายแขกชนแก้วกับคนโน้นคนนี้

สิธ่าฝืนไม่มองตามคนรัก แต่สายตาเจ้ากรรมก็อดสอดส่องตามร่างโดดเด่นไม่ได้ แม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย สิธาก็มองเห็นภาวินท์ชัดเจนเสมอ

ดาราหนุ่มยืนพูดคุยหยอกเย้ากับสาวสวยคนหนึ่งที่สิธาคຸ້ນหน้า หญิงสาวส่งยิ้มหวานหยาดยิ้ม มือแตะแขนของชายหนุ่มถึงตั้งใจถึงไม่ตั้งใจ

ภาวินท์ก็ยิ้มพูดคุยท่าทางเป็นกันเอง ด้วยเสียงแวดล้อมที่ดังเกินมาตรฐาน

ชายหนุ่มจึงต้องก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อฟังในสิ่งที่หญิงสาวพูด ทำให้ใบหน้าใกล้ชิดกันจนเกินไป

สิธารีบหันกลับเมื่อเห็นภาวินท์เหลือบสายตามาทางเขา เสยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกไม่รู้เขาดื่มไปกี่แก้วแล้ว ไม่ได้นับ

“คบกับภาวินท์เหนียวหน้อยนะครับ คุณสิธา ไหมหนอนี่ฮอตมาตั้งแต่ไหนแต่ไร” เสียงอ้อแอ้ของชัชวาลดังขึ้น เมื่อเพื่อนของดาราหนุ่มเดินมาเติมเหล้าข้าง ๆ สิธายิ้มบาง

“ไม่ห rokok ครับ ผมเข้าใจ” ชัชวาลหัวเราะ

“ไอ้วินท์นี่โชคดียังแฮะ เป็นแฟนผมนะ ไม่ได้เสีย จิกหุขาด” สิธาไม่ตอบ เพียงแค่นั่งน้อย ๆ เหมือนเดิม

ความจริงสิธามีใจคนที่สามารถแสดงความรู้สึกของตัวเองได้อย่างตรงไปตรงมาอย่างหญิงสาวคนเมื่อครู หรือแฟนของชัชวาล

ความนิ่งของสิธาเป็นเหมือนดาบสองคม บางครั้งเขาก็ดีใจที่หน้าตาย ๆ ของตัวเองช่วยปิดบังความรู้สึก แต่ส่วนใหญ่แล้วสิธาคิดว่าตัวเองน่าเบื่อ ถ้าเขาเป็นคนร่าเริงมากกว่านี้ อะไร ๆ อาจจะดีกว่านี้ได้

สิธาคิดว่าหากเขาสดใสร่าเริงเหมือนลลิต ภาวินท์อาจมีโอกาสเปลี่ยนใจมารักเขาแทนมากขึ้น

คนในความคิดเดินกลับมาที่โต๊ะพร้อมเพื่อนอีกหลายคนจะเริ่มหมดแรงเหล่านักเต้นลากเก้าอี้ครีตคราดเพื่อหย่อนกันพักเหนื่อย เสียงแก้วเค้งคร้างเต็มเครื่องดื่มลดอาการคอแห้ง

“เอื่กกก ต้มให้กับเจ้าภาพครับ!!” นิรุผู้ออกห้กจนเมายับ สะอึกพลางชูแก้ว มาทางภาวินท์

คนอื่นเฮโลตามน้ำ ภาวินท์ชูแก้วให้เพื่อนที่เมาเป็นหมาไปแล้วอย่างแข็ง ๆ ก่อนยกแขนข้างหนึ่งพาดบ่าสิธา โอบเอาไว้หลวม ๆ

“ฮั้วว เห็นเพื่อนผมมีความสุขผมก็ดีใจ ยินดีกับมึงด้วยที่มีรักใหม่ใจโล ไม่เหมือนกู ฮือออ” แสร้งปาดน้ำตาเสร็จก็พูดต่อไม่หยุด

“ตอนไอ้ลิตไปเมืองนอก พวกกูนึกว่าต้องหามมึงไปอยู่โรงพยาบาลถาวร ซะแล้ววว สภาพเป็นหมาอย่างนั้นยังกลับมายิ่งใหญ่เกรียงไกรได้ ผมนี่ชุกเลย! ความรักมันก็แค่นี้! ฝงใจยังงี้ก็ลืมได้! แดกเหล้าจนตับพัง ดีกว่าจริงจิงกับคนไม่มีใจ!”

คนเมาไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรออกมาบ้าง กระดกแก้วดื่มอีก ๆ แต่รอบด้านกลับ เงียบกริบลงกะทันหัน

ปัง!!

เสียงกระแทกแก้วลงบนโต๊ะดังจนสิธาสะดุ้ง บรรยากาศมาคุขึ้นมาทันที เมื่อภาวินท์จ้องเขม็งไปยังคนเมาปากเปราะ ใบหน้าไม่มีรอยยิ้มหลงเหลือ

คนถูกจ้องยังไม่รู้ตัวเพราะเมายับ แต่คนรอบข้างกลับสร้างเดี๋ยวนั้น

“อ... ไ้ันรุมันเมาแล้ว ฮ่า ๆ อย่าไปเอาอะไรกับคำพูดคนเมาเลยนะ เพื่อเจ้า”

บรรยากาศอดีต ธนัทละล้าละลักกอบกู้สถานการณ์ หากแต่คนบนโต๊ะ ส่วนใหญ่ก็ถูกฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำลายสมองไปหมด ปฏิกริยาตอบสนองเชิงข้อความสามารถในการเบี่ยงประเด็นกลายเป็นติดลบ ได้แต่มองหน้ากันเล็กน้อย

สิธาเห็นอย่างนั้น จึงสร้างหัวเราะออกมา

“สงสัยต้องหาคนใหม่มาตามใจเร็ว ๆ เหมือนกันนะครับ จะได้หายอกหักเสียที
วันที่ไม่มีสาว ๆ ในวงการแนะนำให้เพื่อนบ้างหรือ”

สิธาหันไปพูดกับภาวินท์ ใบหน้าสงบนิ่งยิ้มบางเหมือนเดิม แววตามีเพียง
ร่องรอยขบขันกับคนมาไม่มีพิรุณอื่น ชั่วพลูรับคว้าโอกาสตอบรับ

“จริงด้วย ไอ้วินท์ มึงแนะนำคนให้ไอ้รุทธิ์ จะได้เลิกเว็น พวกกูรำค้าย”
ภาวินท์ถอนหายใจเอือกใหญ่ ยกแก้วขึ้นดื่มดับอารมณ์

“อ้อ เตียวหาให้ แม่จะได้เลิกพูด”

น้ำเสียงหงุดหงิดจางลงบ้าง บรรยากาศจึงเริ่มดีขึ้น เพื่อนคนหนึ่งคว้าคอตัวต้นเหตุ
จับกรอกเหล้าให้เมาหลับไปก่อนจะก่อเรื่องอีก

51

“ตอนไอ้ลิตไปเมืองนอก พวกกูนึกว่าต้องหามึงไปอยู่โรงพยาบาลถาวร
ซะแล้ววว สภาพเป็นหมาอย่างนั้นยังกลับมายิ่งใหญ่เกรียงไกรได้ ผมนี่ชุกเลย!
ความรักมันก็แค่นี้! ฝังใจแค่ไหนก็ลืมได้...”

ชื่อต้องห้าม พาหัวใจของสิธาตึงลงเหว รวากับถูกคว้านออกโยนลงบ่อน้ำแข็ง

เพราะไม่ทันตั้งตัว ความเจ็บปวดจึงเกินกว่าที่คิดไว้มาก

เสียงกระแทกแก้วดังลั่นบอกอารมณ์รุนแรงของ “คนรัก” ยิ่งย้ำเตือนความสำคัญ
ของเจ้าของชื่อ

เป็นอีกครั้งที่สิธานึกขอบคุณใบหน้าสงบนิ่งของตัวเอง สร้างทำเป็นไม่เข้าใจ
ได้อย่างแนบเนียน

เสียงเพลงดังสนั่น คนข้างกายยังคงยกแก้วดื่มไม่หยุด ภาวินท์เงยบงตั้งแต่เมื่อครู่ สีธาก็ไม่มีอารมณ์ชวนคุยให้คนรักอารมณ์ดีขึ้น จึงได้แต่นั่งด้วยกันแบบเงียบ ๆ อย่างนั้น

“ผมไปเข้าห้องน้ำนะ” สีธายับตัว คิดอยากล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นขึ้นเสียหน่อย

ไฟพาร์แอลอีดีในไนต์คลับหรุทำงานเต็มทีราวกับกลัวลูกค้าคอมเพลนว่าไม่คุ้มค่าเช่าที่แพงहुฉี้ แสงสีสลัวมีดสว่าง สร้างความลำบากในการเดินขึ้นอีกเท่าตัว สีธาเดิน ๆ หยุด ๆ หลบคนโน้นคนนี้

“ขอโทษครับ” เสียงหนึ่งเอ่ยขึ้น เมื่อเจ้าของร่างชนเข้ากับสีธาจนเครื่องดื่มในแก้วหกรดเสื้อเขา

“ไม่เป็นไรครับ” สีธากล่าว ปิดชายเสื้อที่เปียกเบา ๆ

“คุณสีธานี้ มาด้วยหรือครับ”

ชื่อที่ออกจากปากอีกฝ่าย ทำให้สีธาเงยหน้าขึ้น

“อ้าว คุณภาวินท์ สวัสดีครับ”

คนที่เดินชนสีธาเป็นกรรมการบริหารคนหนึ่งในบริษัทคู่ค้า นี่ไม่ถึงว่าจะถูกเชิญมางานด้วย

“ผมพ่วงมากับเพื่อนนะ ขานั้นเคยร่วมงานกับภาวินท์ นี่ยังไม่ได้ทักเจ้าภาพเลย” ภาวินท์อธิบาย ตอบข้อสงสัยของสีธา

“คุณสีรามากับใครหรือครับ อ้อ จริงสิ รายการที่ภาวินท์ได้เป็นพิธีกรเป็นของ เอฟเอสสินะ ผมลืมไป” กวินท์หัวเราะ

สีร่ายิ้ม ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ บางคนก็ 모르ข่าวของเขากับภาวินท์ โดยเฉพาะระดับบริหารที่ไม่สนใจข่าวแท็บลอยด์ซุบซิบ

“ดีใจจริงที่ได้เจอกับคุณสีราที่นี่ ะยะหลังไม่ค่อยพบคุณสีราในงานเลยนะครับ เจอแต่คุณพิภพ”

“ก็คนนั้นเขาอยู่ไทย ก็ต้องให้ไปทำงานบ้างสิครับ ปกติผมไปแทนแค่เวลาพิภพ หนีเที่ยวเท่านั้นละ” สีราหัวเราะ

“เสียดายเลยครับ อย่างนี้ผมต้องหวังให้คุณพิภพไปเที่ยวบ่อย ๆ” กวินท์ยิ้ม พุดจาแฝงความหมาย

สีราเพียงแคหัวเราะไม่ตอบคำ กำลังจะขอตัวไปเข้าห้องน้ำ อีกฝ่ายก็พูดขึ้นก่อน

“เสื่อคุณสีราเปื้อนหมดเลย ผมนี่แยจริง ๆ คุณสีรารีบไหมครับ ผมมีเสื่อคลุม อยู่ในรถ สะดวกไปเอาด้วยกันไหมครับ” กวินท์วางแก้วในมือลงบนโต๊ะสูงข้างตัว คว่ำแขนของสีราเบา ๆ อย่างเป็นธรรมชาติ ไม่คุกคาม สีรากำลังจะปฏิเสธ เหวบางก็ถูกรวบดึงไปด้านหลัง จนแขนหลุดออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย

ร่างสูงโอบเอวสีราไว้แน่นด้วยแขนทั้งสองข้าง ศีรษะซบลงบนบ่าบาง สูดกลิ่นกายของคนในอ้อมกอดพีดีใหญ่ ก่อนตัวดสายตามคมขึ้นจ้องคนเบื้องหน้าเหม็ง จนกวินท์ชะงักค้าง

สีราหันขวับไปมองคนที่ซบไหล่เขา จมูกเฉียดแก้มของภาวินท์ คนตัวโต หลุบตาลง แพนขนตายาวสวดยกะพริบพริบ ก่อนซ่อนขึ้นมองสีรา ดวงตาฉ่ำด้วยฤทธิ์เหล้า

“มาแล้วหรือครับ”

สิธาทาม ภาวินท์สันศิริชะเบา ๆ เส้นผมถูไถต้นคอกจนสิธาก็จี้

มาแล้วสินะ

สิธาส่งยิ้มขอลูแกโทษแกกวินท์

“ขอโทษด้วยนะครับคุณกวินท์ พอดีภาวินท์มาแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ”

สิธาหันหน้ากลับไปมองกวินท์แล้ว จึงไม่เห็นแววตาของคนมาเมื่อครู
เปลี่ยนเป็นคมปลาบ มุมปากยกยิ้มเยาะให้กับกวินท์ที่ยืนอึ้ง

สิธากิ่งลากกิ่งจุงตุ๊กแกตัวใหญ่ที่เกาะหนึบอยู่บนหลังไปทางห้องน้ำอย่าง
ทุลักทุเล เพราะมือตุ๊กแกเหนียวมาก เกาะไม่ยอมปล่อย ช้ำยังซุกชนจนน่าตี มือที่เอว
ขยับล้วงตรงนั้นตรงนี้ ใบหน้าที่ซุกอยู่ตรงชอกคอกก็ดูตมไปทั่ว ลมหายใจร้อนผ่าว
ทำเอาสิธาขนลุก กว่าถึงห้องน้ำ สิธาก็แทบละลาย

“วินท์ ผมขอล้างเสื้อหน่อย แป๊บหนึ่ง”

แะมือตุ๊กแกออกจากตัวได้ สิธารอจนมั่นใจว่าคนตัวโตยืนมั่นคงดีไม่ล้มพับ
ไปกับพื้น จึงเปิดก๊อกน้ำล้างหน้าและชายเสื้อที่เปื้อน

เสื้อสีขาวถูกน้ำจนบางใส สิธาบิดให้หมาด ก่อนคว้าเอาระดาขีตมือมาซับ
ให้พอแห้ง เส้นผมบนกรอบหน้ายังคงเปียกชื้น น้ำหยดตึง มือหนาเอื้อมมาเกลี่ยซับให้
เบา ๆ

สิธาเงยหน้าขึ้น ภาวินท์ก้มตัวลง ริมฝีปากอ้อมประกบลงมา ดูตมแทรกกลิ่นเรียว
เข้าไปในปากบางที่ไม่ทันตั้งตัว มือหนาประคองใบหน้าสิธาไว้ไม่ให้ขยับหนี

“อ้อ”

สีธาประท้วง ดันร่างใหญ่ออกเบา ๆ

“เมมาใหญ่แล้วนะครับ”

สีธาหอบเล็กน้อย รีบหันซ้ายขวา

มีคนเข้ามาในห้องน้ำพอดี ภาวินท์จึงยืนนิ่ง ถอนหายใจแรง ๆ ยกมือขึ้นเสยผม

สีธาเห็นว่าท่าทางภาวินท์ไม่ค่อยปกติ จึงเข้าไปช่วยพยุงคนตัวโตกว่า

“วินท์ไหวไหมเนี่ย กลับกันไหม หรือยังอยากอยู่ต่อ”

สีธาเอ่ยปากด้วยความเป็นห่วง ภาวินท์มองใบหน้าใส ยกมือเกลี้ยแก้มเบา ๆ
นึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วหงุดหงิดขึ้นมา

“กลับกันเถอะครับ” ภาวินท์ตอบ แวตาคู่นั้นอดอ้อนจนคนฟังใจเหลว

